

The book is owned by ฤทธิ Somerset

Typed to Word Document by ฤทธิ Somerset

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

จอมกระดุก

ป.อินทรปาลิต

นิกร การรณรงค์ ของเราหัวเสียมีอารมณ์ร้ายมาเกือบสองสัปดาห์แล้ว เพราะเขาต้องลงทุนเกือบ ๘ ล้านบาท ในการสั่งซื้อรถบัสขนาดใหญ่จากประเทศเยอรมันตะวันตกเกือบ ๕๐ คัน รวมทั้งค่าต่อตัวถังเหล็กและมัน้ำงผู้โดยสาร ค่าพ่นสี ค่าตีทะเบียน ค่าเบี้ยใบ้รายทาง ค่าน้ำร้อนน้ำชาอีกสารพัด

การจ่ายเงินแบบทุ่มเทเกือบหมดกระเป๋าเช่นนี้ทำให้นิกรรู้สึกเสียดายเงินมาก แต่กิจการเดินรถประจำทางของเขาหยุดยั้งไม่ได้ โดยเฉพาะสัมปทานเดินรถสายใหม่จะต้องเดินรถภายในเดือนเมษายน มิฉะนั้นอาจจะถูกระทรวงคมนาคม บอกลีกสัมปทานเพราะผิดสัญญา

บรรดานายตรวจรถเมล์ คนขับรถ เด็กกระเป๋า เสมียนพนักงานและนายท่า ไม่มีใครเข้าหน้าผู้อำนวยการได้ เมื่อนิกรมาตรวจงานที่บริษัทรถประจำทาง “การรณรงค์” เขาก็พาลหาเหตุด่าว่าใครต่อใครเว้นแต่กระเป๋าที่หน้าตา จิ้มลิ้มหรือพนักงานหญิงแผนกบัญชีที่หน้ากระจุมกระจิมยังไม่ขึ้นสนิมก็รอดตัวไป

“ต้องช่วยผมประหยัดทุกวิถีทาง” นิกรได้กล่าวกับผู้จัดการบริษัทรถเมล์ของเขาเช่นนี้ “คุณต้องคอยดูแลเอาใจใส่ ในระยะนี้ขอให้เด็กกระเป๋ามีทางคดโกงบริษัทได้ เป็นต้นว่า ตัว ๓ ใบหนักขายตั้ง ๔ ใบหรือเอาเศษตัวที่ตกอยู่ในรถมาขายอีก ผมลงทุนไปจนเกือบจะสิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว รถคันไหนที่ยังไม่สมควรซ่อมก็อย่าเพิ่งซ่อม น้ำมันเชื้อเพลิงก็ควรประหยัด เอาน้ำประปาปนเบนซินบ้างก็จะช่วยทุ่นเงินไม่น้อย สำหรับน้ำมันเครื่องใช้น้ำมันหมูแทนก็ได้ เสมียนพนักงานทุกคนต้อง ขยันขันแข็ง บอกลีให้รู้เสียก่อนว่าสิ้นปี พ.ศ. ๒๕๐๘ จะไม่มีการจ่ายเงินโบนัส ส่วนการขึ้นเงินเดือนผมจะพิจารณาขึ้นให้เฉพาะ กระเป๋าสาวและพนักงานหญิงเท่านั้น พวกผู้ชายไม่ขึ้น แต่ละคนหน้าตาไม่น่ารัก มีหน้าจ้ำบางคนยังอุตริไว้หนวดเสียดอีก คุณประหยัดเงินได้สัปดาห์ละเท่าไรรายงานให้ผมทราบเข้าใจไหม ดูซิ รถใหม่ๆที่จอดอยู่เรียงรายล้วนแต่รถเป็นชิ้นใหม่ ถอดค้ำม คุณกับนายท่าต้องร่วมมือกันมีเทคนิคในการปล่อยรถ พยายามปล่อยรถให้น้อยที่สุด คนโดยสารจะได้ เบียดเสียดเขียดอัดกัน ซึ่งนั่นคือการประหยัดรายจ่ายและเป็นผลกำไรของเรา”

“ครับผม ผมจะปล่อยรถชั่วโมงละคันนะครับ”

“ดีมาก สั่งเด็กกระเป๋าว่าถ้าคนโดยสารไม่มีที่ขึ้นให้ไล่เขาขึ้นไปนั่งบนหลังคา บริษัทรถเมล์ที่ฉลาดต้อง ปล่อยรถให้น้อยคันจะได้มีกำไร คนเขาค่าช่างเขา เราไม่ได้ยินถึงได้ยินก็ไม่เจ็บเหมือนเอาไม้ข้าง”

แล้วนิกรก็เรียกกระเป๋าสาวหน้าตาน่าเอ็นดูคนหนึ่งมาพบกับเขาในห้องพักของผู้อำนวยการบริษัท

“เหนื่อยไหมหนู”

“เหนื่อยเหมือนกันค่ะ” หล่อนพูดยิ้ม ๆ

“นั่งซิหนู มานั่งตักน้ำก็ได้”

“ขอบคุณค่ะ แต่ว่ารถกำลังจะออกแล้วนี่ค่ะ”

“น่า—ช่างมันเถอะ มีกระเป๋าประจำรถอยู่คนหนึ่งแล้ว คนเดียวก็พอเก็บค่าโดยสารได้บ้างไม่ได้บ้างก็ช่างมัน อ้า— หนูย้ายหน้าที่จากกระเป๋าไรรถมาเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการบริษัทดีไหม ยูพิน”

หล่อนหัวเราะเบา ๆ

“หนูมีความรู้แต่เพียงอ่านออกเขียนได้เท่านั้นนี่คะ หนูทำงานรับใช้ท่านไม่ได้หรอกค่ะ”

“ทำไมได้ก็ไม่ต้องทำ นั่งเป็นตุ๊กตาประจำห้องน้ำก็ได้ คอยยืมให้น้ำเวลาน้ำเหนียวหรือหงุดหงิดใจ ตกลงนะหลานสาว แหม—หน้าตาหนูนี่ไม่เลวเลยพัวผ้า มานั่งทำงานอยู่ที่ห้องน้ำเถอะ มีแอร์คอนดิชันเย็นสบาย ประตุน้ำต่างปิดหมดเปิดไฟฟ้าสว่างทั่วห้อง ว่ายังไง”

ยุพินกระเป่าสาววัย ๒๐ ขวบมีท่าทางเอียงอายเล็กน้อย

“ขอให้หนูกลับไปปรึกษากับพี่หนูก่อนนะคะ”

“พี่ชายหรือพี่สาว”

“พี่หนูค่ะ แต่หนูเรียกว่าพี่”

ผู้อำนวยการกลืนน้ำลายเอือก

“หนูมีพี่แล้วหรือนี่ยุพิน”

“ค่ะ มีลูกชายคนหนึ่งค่ะ”

นิกรทำตาปริบ ๆ

“ปู้โธ่ นึกว่าเป็นนางสาว รูปร่างหน้าตาไม่บอกว่าเป็นรถใช้แล้วเลย แล้วพี่หนูทำงานที่ไหน”

“ขับรถคัน ๒๑๐ คันที่หนูเป็นกระเป่าหน้าค่ะ”

นิกรนั่งอึ้งไปสักครู่

“ถ้ายังงั้นออกไปประจำรถได้ บอกพี่หนูด้วยว่าให้ระวังตัวให้ดี ถ้ามีเรื่องทะเลาะกับผู้โดยสาร หรือขับรถชนรถใครเขาเข้า น้ำจะไหลออกทันที มีอย่างที่ไหนทำงานอยู่ด้วยกันได้กันเป็นหัวเมีย ไม่เข้าท่าเลย พัวผ้าอย่างนี้เขาเรียกว่าข้ามหน้าข้ามตาเจ้านาย”

อารมณ์หงุดหงิดจนเฉียวของนิกรเพิ่มขึ้น แล้วความตระหนี่ถี่เหนียวแบบกระดุกขัดมันก็เพิ่มขึ้น นิกรไม่ยอมไปตรวจ งานที่ธนาคารและโรงแรม “สี่สหาย” ตอนเช้าถึงเที่ยงไปชุกอยู่ตึกที่บริษัทประจำของเขาตามลำพัง พอเที่ยงก็ขับรถกลับมารับประทานอาหารกลางวัน โดยไม่ยอมเสียเงินค่าอาหารกลางวัน พล กิมหวน และศาสตราจารย์ดิเรก ชวนไปเที่ยวนอกบ้านหรือไปดูภาพยนตร์รอบ ๒๑.๑๕ น. ก็ไม่ไป วันเสาร์อาทิตย์ก็ไม่ยอมไปไหน มีเรื่องเป็นปากเสียงกับประไพและ ร.ต.นพ ลูกชายของเขาบ่อย ๆ เขาไม่ยอมเซ็นเช็คจ่ายเงินให้ลูกเมียของเขาอย่างเด็ดขาด จนกระทั่งบ่ายวันหนึ่ง

ขณะที่นิกรนั่งขมวดคิ้วนี้หน้าอยู่ในห้องนอนของเขาตามลำพัง ประไพก็พานลูกชายสุดที่รักของหล่อนเดินเข้ามาในห้อง นพแต่งเครื่องแบบปรกติก็เล่นเกมเซิวเสื่อคอเบะท่าทางสวยเก๋เป็นที่ต้องตาต้องใจของเพศตรงกันข้าม เขากับเพื่อน ๆ จะได้คิดยศร้อยโทในไม่ช้า

นพยิ้มให้บิดาของเขา จูงมือประไพพาไปนั่งบนโซฟาตัวเดียวกับนิกร

“คุณพ่อถ้าจะอารมณ์ดีนะครั้นนั่งยิ้มกริ่มอยู่คนเดียว”

นิกรจู้ปาก

“ใครบอกแก่ล่ะว่าฉันนั่งยิ้ม หน้าฉันน่าจะบอกบุญไม่รับทั้งวันนะโว้ย”

ประไพพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ไฟไม่เข้าใจเลยที่กรกลายเป็นนักธุรกิจใจเสาะอย่างนี้ ลงทุนซื้อรถประจำทางไปแปดล้านถึงกับกลุ่มใจกินไม่ได้นอนไม่หลับ การค้ำนะมันก็ต้องลงทุนและต้องเสี่ยงทั้งนั้น อาเสี่ยแกทุ่มเงินลงทุนโครม ๆ ทีละห้าล้านสิบล้านซื้อหุ้นบริษัทโน้นบริษัทนี้ไม่เห็นแกวิตกวิจารณ์อะไรเลย”

นิกรทำตาเฉียวกับหล่อน

“อย่าพูดมาก ฉันกำลังหงุดหงิดใจเดี๋ยวเกิดลมตัวขึ้นมาจะเจ็บตัวเปล่า ๆ”

ประไพหัวเราะเบา ๆ

“ใครคะจะเจ็บตัว”

“ก็ฉันนี่ซิ”

ร.ต. นพพะ โงกหน้ามามองดูหน้าคุณพ่อของเขาแล้วพุดยิ้ม ๆ

“พ่อครับ ผมกับอายันัส อัยดี และดำรงจะไปซ้อมฝึกบินตามกำหนดที่ดอนเมืองครับ”

“ก็ไปซีทำไมจะต้องมาบอกฉันด้วย”

“แต่เราจะต้องไปนอนค้างอยู่ที่นั่นสามวัน เพื่อรับการอบรมจากครูซึ่งเราจะต้องมีความรู้ความชำนาญ ในการขับเครื่องบินแบบต่าง ๆ ในฐานะที่เราเป็นคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทย”

นิกรพุดตัดบท

“แจะจะไปไหนก็ไปเถอะวะไม่ต้องมาบอกฉันหรอก”

“อ้าว—ผมไม่มีตังผมจะไปยังงัละครับ”

นิกรมองดูลูกชายของเขาอย่างเดือดดาล

“ทำไมจะต้องใช้เงินด้วย รถที่บ้านเรามีตั้งหลายคัน เอาไปซี ออกไปหน้าบ้านแจะเติมน้ำมันที่ปั้มของเราให้เต็มถึง พวกแกไปพักอยู่ที่ดอนเมืองทางโน้นเขาก็จัดที่พักจัดอาหารให้กินเรียบร้อย”

“ว่า.....” ร.ต. นพร้องลั่นห้อง “ทำไมพ่ออัฐิซัดมันขนาดนี้ละครับตั้ง ๑๐ วันแล้วไม่เคยให้เงินผมเลย ขอที่ไรก็บอกว่าไม่มี ผมต้องขอคุณตาหรือคุณย่า แล้วพ่อให้ผมเกิดมาทำไม”

“ไม่รู้ ความคิดของแม่แแก่ไม่ใช่ความคิดของพ่อ”

ประไพว่า “จ่ายเงินให้ลูกสักพันบาทเถอะกะกร จะประหยัดมัธยัสถ์ก็ให้มันถูกทาง ลูกเราไปพักอยู่ที่ดอนเมือง สามวันก็ควรจะมีเงินติดกระเป๋าไปบ้าง บ้าอะไรก็ไม่รู้ กระดุกเสียดจนใคร ๆ เขาเกลียดชังหน้า แม้กระทั่งคุณอาหญิง ถึงกับออกปากว่าคนอย่างกรนะเขาเรียกว่าจี้ไม่ให้หมากิน”

นิกรค้อนขวับ

“รูอะไรฉันจะต้องให้หมากิน ฉันเก็บไว้กินเองไม่ดีหรือ”

ประไพชักฉิว “อย่าพูดมากเลยกะกร เขียนเช็คจ่ายเงินให้ลูกเดี๋ยวนี หรือถ้ามีเงินสดก็จ่ายให้ไป ลูกเป็นนายทหาร สัญญาบัตรนะจะต้องทำตัวให้สมเกียรติ อย่างน้อยก็ต้องเลี้ยงครุการบินหรือพวกนายทหารอากาศบางคน”

นิกรแสดงกิริยาทำทางฮึดฮัด

“สิ่ม รู้ยังงี้ฉันไม่ซึกมีเมียสะพับผ้ออยู่ตัวคนเดียวดีกว่า จะได้ทุ่นค่าใช้จ่าย”

ประไพพอมยิ้ม

“แล้วคุณจะนอนกับใคร”

“นั่นนี่ซิ”

พุดจบเขาก็ล้วงกระเป๋าเสื้อฮาโวหีบธนบัตรออกมาปึกหนึ่งมีทั้งธนบัตรย่อยและใบละร้อยบาทไม่ต่ำกว่าสองสาม พันบาท เขาส่งธนบัตรใบละ ๑๐ บาทผ่านตัวประไพไปให้ลูกชายโทนของเขา “เอ้า—เอาไป ซาดิตีจะเจริญก็เพราะพลเมือง ประหยัด อย่าใช้เงินให้มากนักพ่อไม่ได้พิมพ์แบงค์ตัวเอง”

ร.ต. นพอดหัวเราะไม่ได้

“ผมเป็นลูกชายพันเอกพิเศษนักธุรกิจที่ใคร ๆ ก็รู้ว่าเป็นเศรษฐีใหญ่คนหนึ่ง ถึงพ้อมีเงินน้อยกว่าลุงกิมหงวน พ้อมก็มีเงินอยู่ในแบงค์หลายสิบล้าน คุณพ่อให้เงินผมใช้ทีละ ๑๐ บาท....”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“ແກະເອາหรือไม้อะละ”

“ไม่ละครับผมไปขอคุณย่าดีกว่า อย่งไรคุณย่าก็ต้องให้ผมอย่างน้อยพันบาท”

“เออ ดี ให้ ๑๐ บาทไม้อะก็อย่าเอา จะไปขอใครที่ไหนก็ไป น้อย... จงหอง ลูกเขาลังบ้านเราแม่เขาให้สตางค์
ทีละสลึงเท่านั้น ไปโรงเรียนก็ให้เดินไป ทุ่งกางเกงขาดปะหน้าปะหลัง”

ประไพยิ้มเล็กน้อย

“ก็นั่นพ่อเขาเป็นกรรมกรหาเช้ากินค่ำ แม่ทอดกกล้วยแขกขายนี่คะ”

“ฉันก็หาเช้ากินค่ำเหมือนกัน ทำงานหนักเหนื่อยจนสายตัวขาดไปวันละหลายเส้น ลูกเมียไม่เห็นใจแบมือ
ขอเงินตะพีค”

ร.ต. นพลุกขึ้น

“ผมลาละครับพ่อ ไปละครับแม่” พูดยบลูกชายโทนของนิกรก็เดินอมยิ้มออกไปจากห้องนั้น

ก่อนที่นิกรจะเก็บเงินไว้ในกระเป๋าเสื้อฮาไว ประไพได้ยกมือซ้ายจับข้อมือข้างขวาของนิกรไว้

“ขอเงินให้ไฟใช้สัก ๕๐๐ เอะคะ”

นิกรสะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง

“ตอนนี้อย่าเพิ่งขอเงินกรเลขนะ ไหว้ละไฟ รอไว้อีกสักสองสามเดือนเถอะ ระหว่างนี้กรจะไม่ยอมใช้เงินเลย
เว้นแต่จำเป็นจริง ๆ นี่บุหรีก็เลิกสูบแล้ว ซ้อยาตั้งมามวนสูบด้วยใบตองแห้งลดค่าครองชีพ”

ประไพมองคูนิกรอย่างเดือดดาล

“ฉันเป็นเมียคุณฉันขอเงินคุณใช้เพียง ๕๐๐ บาท คุณไม่ให้ยังงั้นหรือคะ”

“เธอจะเอาไปทำไมตั้งครึ่งพัน”

“ไม่น่าจะถามเลย ไฟไม่รู้จักใช้เงินหรืออย่างไร”

“ก็ขอคุณพ่อของไฟซี”

“อ้อ แล้วไฟจะมีผ้าหาวพระแสงหอกอะไร อย่าซักความขาวสาวความชืดนะจะบอกให้ จะให้หรือไม่ให้ว่ามา
ไฟนัดกับพีนันจะไปเสริมสวยกัน”

นิกรเค้นหัวเราะ

“เสริมสวยอย่างมาก ๒๐ บาทก็พอแล้ว”

ประไพผุดลุกขึ้นยืนแล้วยกมือชี้หน้าเขา

“ดีแล้ว จำไว้ล่ะว่าคุณไม่ให้เงินฉัน”

“ก็ให้ ๒๐ บาทยังงั้ละ”

ประไพเอ็ดตะโรลั่น

“ไฟไม่ใช่เด็กนักเรียนหรือเมียคนยากคนจน แล้วอย่าเสียใจนะจะบอกให้ ไฟอาจจะฟ้องหย่าคุณ ก็ได้”
พูดยบหล่อนก็ผลุนผลันออกไปจากห้องนอนของหล่อน

นิกรถอนหายใจโล่งอก การลงทุนซื้อรถประจำทางเกือบ ๑๐ ล้านทำให้เขาหมดความสุขครุ่นคิดถึงเงินที่เสีย
ไปทุกกลมหายใจ ถึงแม้กิจการเดินรถของเขาทุกสายตลอดจนสายใหม่มีรายได้เพิ่มพูนขึ้นเขานั่งนึกถึงธุรกิจการค้าของเขา
ซึ่งนอกจากรถประจำทาง ๓ สายแล้วเขายังได้ลงทุนในด้านธุรกิจอื่น ๆ อีกหลายด้านซึ่งอาเสี่ยกิมหงวนของเราผู้เป็น
หุ้นส่วนใหญ่เป็นผู้ชักจูงให้นิกรเข้าหุ้นประกอบกิจการค้าด้วย นับตั้งแต่กิจการธนาคาร โรงแรม การค้ำน้ำอัดลมและ
โรงงานอุตสาหกรรม บริษัทการค้าอีกหลายแห่ง แต่นิกรไม่ได้คิดว่าปีหนึ่ง ๆ เขามีผลกำไรจากการค้าของเขามากมาย

ความคิดคำนึงของนิกรสิ้นสุดลงเมื่อคุณหญิงวาดพาตัวเดินเข้ามาในห้องนอนของนิกร ใบหน้าของคุณหญิงวาด

เครื่องเครื่องคิดปกติ ท่านหยุดยื่นเท้าสะเอวมองดูหลานชายสุดที่รักของท่านด้วยความหมั่นไส้ นิกรแลเห็นแล้วแต่แกลัง
ทำเป็นไม่เห็น เขาอัมเพลง “ถมไม่เต็ม” เบา ๆ จนกระทั่งคุณหญิงวาดเอ็ดตะโรขึ้น

“อ้ายจอมกระดุก”

นิกรเงินหน้าขึ้นมองดูคุณหญิงวาดแล้วทำหน้าจงด

“ผมหรือครับ”

“เออ—แก่นั้นแหละ อ้ายมหากระดุก แกเป็นพ่อของพอนพ ลูกจะไปฝึกบินมาขอเงินแกจะจะให้เพียง ๑๐ บาท
อยากรู้มากกว่าพอนพนะมันเป็นลูกในไส้ของแกใช่ไหมวะ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ใช่ก็ได้ครับ”

“มีอย่างชั่วคุณะ อากศกำลังร้อนอย่างนี้ประเดี๋ยวแม่ดำ ๗ วัน ๗ คืนติดต่อกันไปถึงวันพิธิแรกนาขวัญ”
แล้วท่านก็ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ล้มตัวหนึ่ง “แกกำลังทำตัวเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวที่สุด ฉันคิดว่า พี่เชยลุงเจ้าพล
จีเหนียวที่สุดในโลกนี้แล้ว แต่ดูเหมือนตอนนี้แกถี่เหนียวยิ่งกว่าพี่เชย แกทำให้พอนพเสียใจมาก อาต้องให้เงินไปพันบาท
แล้วก็.....แม่ไปขอเงินไปเสริมสวยไปซื้อผ้าตัดเสื้อเพียง ๕๐๐ บาทเท่านั้น แกไม่ให้ก็จะต้องให้ไปอีกพันบาท
แกจะถี่เหนียวไปถึงไหนวะอ้ายกร แกไม่เอาไหนทั้งนั้น ไม่ยอมร่วมกินร่วมเที่ยวกับเจ้าพล พ่อหงวน และพ่อดิเรก
งานที่โรงแรมและธนาคารแกก็ไม่สนใจยุ่งอยู่กับเรื่องรถเมล์ของแกเท่านั้น ฉันขอขึ้นคำขาดต่อแกว่า แกจะต้องเลิกตระหนี่
ถี่เหนียว ทำตัวอย่างนี้ใช้ไม่ได้ ตามปกติแกกระดุกอยู่แล้วนะโว้ย”

นิกรทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย

“คำผมเออะครับคุณอา ผมยอมรับว่าผมกระดุกขจัดมันจริง ๆ ในระยะครึ่งปีนี่ผมจะไม่ยอมให้จ่ายเงินเป็นอันขาด
กะใช้ส่วนตัววันละบาทเดียวเท่านั้น ลูกเมียคงจ่ายเพราะผมลงทุนกิจการค้าไปตั้งแปดล้านแล้ว”

“อ้อ แกก็เลยกลายเป็นจอมกระดุกเห็นแก่ตัว”

“ครับ”

คุณหญิงวาดเค้นหัวเราะ

“ถ้ายังงั้นฉันก็จะต้องใช้วิธีกระดุกขจัดมันตอบแทนแกบ้าง ตอนนี้ไปแกจะกินอยู่ในกงสีไม่ได้ ฉันให้แกอยู่ในบ้านฉัน
เท่านั้นแต่แกจะต้องซื้ออาหารกินเอง เครื่องดื่มหรือเครื่องกระป๋องอาหารตลอดจนผลไม้ที่มีอยู่เกกินไม่ได้ทั้งนั้นแกต้อง
หุงข้าวกินเองหรือจะซื้อข้าวแกงกินก็ตามใจ”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“ดีครับ”

คำพูดสั้น ๆ ของนิกรทำให้คุณหญิงวาดโกรธจนตัวสั่น

“ยังจะมีหน้ามาพูดว่าดีอีก อ้ายจอมกระดุก รู้มากเอาเปรียบคนอื่นรถลาในบ้านแกอย่าเอาไปใช้นะ
นอกจากรถฟอร์ดคอร์แซงของแก ใคร ๆ เขาซื้อรถใหญ่ราคาแพง แกซื้อรถที่ถูกกว่าเขาแล้วก็เอาจอดไว้ในโรงไม่ยอมให้
ไปไหนก็ใช้รถของคนอื่น คนกระดุกอย่างแกไม่มีใครเขาคบหรือรู้ไหม”

“ดีครับ”

คุณหญิงวาดมุขลุกลิ้นขึ้น

“ฉันเกลียดหน้าแกจนบอกไม่ถูกแล้ว”

“ดีครับ”

“แหม—เดี๋ยวแม่เตะกระโดงคางหักเลยพับฝ่า”

“ดีครับ”

คุณหญิงวาดมองดูหลานชายของท่านราวกับจะกินเลือดกินเนื้อแล้วพาตัวเดินออกไปจากห้อง นิกรหัวเราะชอบใจ

ก่อนพลบค่ำวันนั้นเอง

พล กิมหงวน ศาสตราจารย์ศิโรตธ และเจ้าคุณป๋องจ๊ก ๑ ได้นั่งพักผ่อนดื่มเบียร์และสนทนากันอยู่ที่ศาลาไทย หลังตึกใหญ่โดยมีเจ้าแห้วคอยปรนนิบัติรับใช้อย่างใกล้ชิด เมื่อนิกรเดินขึ้นมาตามบันไดเนินดินสูงและเข้ามาในศาลาตามสายและท่านเจ้าคุณก็พากันมองดูนิกรอย่างขบขัน

“โง่โง่” อาสี่ยัก “ได้ข่าวว่าคุณอาดัดสัมพันธ์ไมตรีทางทูตกับแกแล้วใช่ไหม”

นิกรทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง

“ใช่ ท่านห้ามไม่ให้กินไร่ถนในบ้านนอกจากรดของกัน ให้กินซื้อข้าวหรือหุงหากินเอง ห้ามไม่ให้กินผลไม้หรือของในตู้เย็น”

พลหัวเราะหึ ๆ

“แม่หน้อยนะอายกร”

“จะไปเยอะไรวะ คำอาหารของกันมื่อหนึ่งไม่กี่สตางค์ รดส่วนตัวของกันก็มีใช้ เครื่องกระป๋องผลไม้หรือน้ำอัดลมในตู้เย็นก็ไม่จำเป็นอะไรสำหรับกัน” พุดพลางมองดูอาหารแกเล็มเบียร์บนโต๊ะซึ่งมี ไก่ตอนหนึ่งจาน และเปิดอีกจานหนึ่ง “แหม—กินกันยังงี้เชียวหรือเพื่อน”

นายพลศิโรตธยิ้มให้นิกร

“คนเราทำงานเหน็ดเหนื่อย เมื่อเลิกงานก็ต้องพักผ่อนดื่มเหล้าเบียร์นิดหน่อย แล้วก็กินกับแกเล็ม ดี ๆ อย่างนี้ทำตัวกระดูกขจัดมันจนเกินไปมันก็ไม่ถูกเรื่อง”

“เออ—ช่างถูก” แล้วนิกรก็หยิบช่อมจิ้มไก่ตอนชิ้นใหญ่ชิ้นหนึ่งจิ้มน้ำส้ม

เสี่ยหงวนคว้าช่อมนิกรไว้

“เฮ้ย—ถ้าจะกินก็ให้อ้ายแห้วไปซื้อมา นี่กินซื้อมาสำหรับกันกับอ้ายพลอ้ายหมอมและคุณอาเท่านั้น คนกระดูกไม่เกี่ยว”

นิกรปล่อยมือจากช่อมแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“ขอกินสักคำไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้” เสี่ยหงวนตวาดแฉิ่ง “คุณอาหญิงท่านสั่งห้ามพวกเราไม่ให้เอื้อเพื่อแผ่แผ่แก”

นิกรพยักหน้ารับทราบ แล้วร้องเรียกเจ้าแห้วซึ่งยืนอมยิ้มอยู่ข้างราวลูกกรงให้เข้ามาหาเขา แล้วล้วงกระเป๋ายิบธนบัตรย่อยออกมาปึกหนึ่งส่งธนบัตรใบละบาทหนึ่งฉบับให้เจ้าแห้ว

“ออกไปร้านตรงข้ามบ้าน ชื่อไก่ตอนมาให้กินสักสองสลึงเถอะวะ”

เจ้าแห้วทำคายน

“รับประทานเอาเนื้อไก่หรือจี่ไก่ครับ”

นิกรทำตาเขียว

“จี่ไก่ซื้อมาให้มีกินนะซี เนื้อไก่ไว้กระดูกไม่เอา ให้เขาเลาะออกให้หมดเอาเนื้อหน้าอก มันไม่เอาเอาแต่เนื้อ”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“รับประทานสองสลึงนะซื้อได้แต่จี่ไก่ หรือชนไก่ครับ เนื้อไก่รับประทานอย่างน้อยห่อละ ๕ บาท”

“ก็เจ้าโง่กับเราคนชอบ ๆ กัน บอกขอปิ่นเขาสักสองสลึงไม่ได้หรือ อย่าทำเป็นคนหน้าบางหน่อยเถอะ”

เจ้าแห้วเดินหัวเราะหึ ๆ ออกไปจากศาลาพักร้อน พลมองคุณนิกรด้วยความขบขันแล้วเลื่อนงานไก่อตอนไปให้

“กินเถอะอ้ายกร กันรู้ดีว่าแกกำลังอยากกินจนน้ำลายไหล”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ รีบผลัดงานไก่อตอนไปทางพลและอ้าย

“กินไม่ได้ ที่นี้ไม่ต้องการต้อนรับคนกระดุกอย่างอ้ายกร”

นิกรเค้นหัวเราะ

“ว่ากระดุกประเดี้ยวพาไปเลี้ยงที่ห้อยเทียนเหลาเสียเลย”

พลพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ไปซื้ออ้ายกร ให้พวกเราได้เห็นน้ำใจอันกว้างขวางของแกหน่อยเถอะวะ”

นิกรพินยืม

“วันหลังดีกว่า”

“อูย” เสียหงวนร้องลั่น

นิกรหัวเราะ

“อยากอูยก็อูยไป บอกตามตรงกันในระยะนี้กันจะไม่ยอมให้จ่ายเงินอย่างเด็ดขาด ถึงคุณอ่าไม่ยอมให้กันกินข้าวในกงสี ให้กันหุงหาหรือซื้อกินเองกันก็ไม่แคร้ วันหนึ่งกันใช้เงินอย่างมาก ๕ บาทพอแล้ว”

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะก๊าก

“อูไม่ใช้คนจนนะไว้อ้ายกร ถึงแม้ยูถอนเงินในธนาคารมาลงทุนซื้อธรมลต์ตั้ง ๘ ล้าน ยูก็ยังมีเงินอีกหลายสิบล้าน หลักทรัพย์ของแกก็มีอยู่มากมาย แกมีลูกเพียงคนเดียวเท่านั้น อย่ากระดุกให้มันมากนักเถอะวะ”

นิกรยิ้มด้วยมุมฝิปากข้างขวา

“ไม่ใช้กระดุกแต่กันไม่อย่ากใช้เงิน”

“นั่นแหละเขาเรียกว่ากระดุก”

“กระดุกก็กระดุกชีวะ” พุดจบนิกรก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบกล่องโลหะขนาดเล็กกล่องหนึ่งออกมาวางบนโต๊ะ แล้วเปิดออก ในกล่องมียาตั้งคือยาจุนอยู่ตั้งหนึ่ง ใบตองแห้งที่ตัดเจียนไว้เรียบร้อยซ้อนกันปึกหนึ่ง นิกรหยิบใบตองแห้งและยาจุนออกมาวางอย่างกะล่อยกะหลิบ

พล ทิมหงวน ศาสตราจารย์ดิเรกและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างพากันมองคุณนิกรอย่างเศร้าใจ

“อ้ายกร” ท่านเจ้าคุณร้องเรียกเขยเล็กของท่าน

“ว่าไงครับ”

“แกลดค่าครองชีพของแกถึงกับสูบยาตั้งแทนซิการ์เร็ดเซียหรือวะ”

“ครับ สูบยังงี้ก็อวยยังชั่วหน่อย อัดแรง ๆ สองสามทีเมาตาเหล่ สามสี่ชั่วโมงถึงจะสูบสักมวน ใบตองแห้งก็ไม่ต้องซื้อเก็บเอาในสวนหลังบ้าน ยาตั้งตั้งหนึ่งสูบได้หนึ่งอาทิตย์”

เสี่ยวหงวนหัวเราะชอบใจเมื่อแลเห็นนิกรใช้หินเหล็กไฟติจูดชุด

“ไอ้อโฮ เหมือนกับแกเกิดในสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ถึงกับใช้หินเหล็กไฟเซียวนะ”

นิกรเป่าชุดด้ายคิบลางอมยิ้ม

“แบบนี้ไม่ต้องเสียด่านหรือเบนซิน ก่อนเคียวใช้ได้หลายปี สมัยปู่ย่าตาทวดของเราที่ใช้กันแบบนี้ไม่ขีดไฟหรือไฟแช็กมีขายที่ไหนกัน ไฟฟ้าก็ไม่มิต้องใช้ก็ได้หรือตะเกียง ใช้หินเหล็กไฟดีกว่า.....ประหยัดกว่า.....คิดง่ายกว่า.....รุ่มร่ามกว่า”

เสี่ยวหงวนของสามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ดั่งลั่นศาลาพักร้อน ท่านเจ้าคุณมองดูหน้าเขยเล็กของท่าน

แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“ฉันทราบว่าคุณนี่คุณหญิงชั๊วะแกล เพราะแกลไม่ให้เงินเจ้านพและประไพ”

“ชั๊วะก็ชั๊วะชั๊วะรับ ผมลงทุนซื้อรถเมล์และสร้างตัวถึงไปตั้ง ๘ ศิริษะคุณพ่อ เป็นเงินน้อยอยู่หรือ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำปากจู๋

“เดี๋ยวก็นึกโครมเข้าให้เท่านั้นเอง”

นิกรอมยิ้ม

“จริง ๆ นี่ครับ ค่าทะเบียนค่าอะไรต่ออะไรอีก ๘ ล้านหย่อนไปสองหมื่นเท่านั้น”

พลว่า “แต่เงินที่แกลลงทุนซื้อรถเมล์เอามาต่อตัวถึงเป็นรถประจำทางก็เป็นเงินของพวกเราเหมือนกัน”

“ใช่ แต่ว่ากันเป็นหุ้นใหญ่มีหุ้นถึง ๑๕ เปอร์เซ็นต์ แกลกับอ้ายหงวนอ้ายหมอมและคุณพ่อมีหุ้นรวมกันเพียง ๒๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น รถเมล์บริษัท “การณวงศ์” เท่ากับว่ากันเป็นเจ้าของ เมื่อกันทุ่มเงินไปมากกันก็เสียค่ายิงพยายามประหยัดเงินทุกวิถีทาง ตั้งใจว่าในครั้งปีนี้นักจะไม่ยอมใช้เงินโดยไม่จำเป็นเป็นอันขาด”

“แล้วลูกเมียของแกลล่ะ” ศาสตราจารย์ดิเรกถามยิ้ม ๆ

นิกรตอบโดยไม่ต้องคิด

“กันจะให้ประไพใช้เดือนละ ๓๐ บาท คิดเฉลี่ยวันละบาทพอแล้ว อาหารการกินก็ไม่ต้องเสีย ถึงคุณอาไม่ยอมให้กันกินกิงสแต่ลูกเมียของกันก็ยังกินกิงสได้ สำหรับอ้ายนพเดือนละ ๑๕ บาทพอแล้ว”

พลผลอดหัวเราะออกมาดัง ๆ

“ฉันขอขายจะรู้กันว่าถ้าแกลตายแกลเอาเงินไปได้ไหม แกลยังมีเงินอยู่ในแบงก์ก็อีกไม่ต่ำกว่า ๕๐ ล้านบาทแล้วแกลจะตระหนี่ถี่เหนียวเอาประโยชน์อะไร”

นิกรเอื้อมมือหยิบขวดเบียร์แต่เสียหงวนคว้าข้อมือไว้อีก

“อย่ายุ่ง แกลไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเบียร์หรืออาหารบนโต๊ะนี้ เบียร์นี้ดิเรกมันสั่งมา ๑๐ หีบสำหรับความสุขสำราญของพวกเรา”

“แหม—ขอดื่มให้ชุ่มคอสักแก้วก็ไม่ได้ ทำใจเป็นหมาไปได้”

นายพลดิเรกพยักหน้ากับอาสี

“ให้มันกินเถอะวะสงสารมัน”

“ไม่ได้” อาสีพูดเสียงหนักแน่น “คนกระดุกกันเกลียดเข้าไส้ แกลรู้ไหม เมื่อวานนี้อ้ายกรอยู่บ้านตามลำพังคนเก็บเงินค่าน้ำประปาของการประปาเจมาเก็บเงิน ค่าน้ำประปาบ้านเรา ๑๒๐ บาทเท่านั้น อ้ายกรไม่ยอมควักกระเป๋าจ่ายให้เขา ดันบอกเขาได้ว่าไม่มีใครอยู่”

เจ้าคุณว่า “ต้องให้มันกินน้ำในท้องร่องหรือในสระหลังบ้านแทนน้ำประปา แกลไม่เคยออกค่าใช้จ่ายอะไรในบ้านเราเลย ข้าวสารถึงเดือนโรงสีอ้ายหงวนก็เอาบรรทุกรถมาส่ง ดิเรกจ่ายค่าไฟฟ้าค่าแก๊สที่ใช้หุงต้ม อ้ายพลช่วยค่ากับข้าวเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท พ่อช่วยอีก ๑,๐๐๐ บาท ถ้ามีงานวันเกิดของใครต่อใครอ้ายหงวนก็ช่วย แกลกระดุกมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

นิกรชักฉิว

“ก็เมื่อเดือนก่อนผมซื้อน้ำปลาให้หนึ่งไห ทำไมคุณพ่อไม่พูดบ้าง วันนั้นผมก็ซื้อตะไกรตัดต้นไม้ให้คนสวนหนึ่งอัน” พุดจบนิกรก็ยกมือไหว้เสียหงวน “ขอดื่มเบียร์ให้ชื่นใจสักแก้วเถอะวะอย่ายัง โง่งนยังงี้เลย”

อาสีช้อนยิ้มไว้ในหน้า

“อา.....ขัดเสียด แต่ห้ามกินกับแกล้ม”

นิกรคว้าขวดเบียร์รินใส่แก้วเปล่าเกือบเต็มแล้วยกขึ้นดื่มประมาณครึ่งแก้ว พอเขาวางแก้วลงบนโต๊ะ
เจ้าแห้วก็เดินยิ้มกริ่มเข้ามาในศาลาพักร้อนหรือศาลาไทย มือขวาของเจ้าแห้วถือใบตองห่อของเล็ก ๆ ห่อหนึ่งซึ่งใช้
ใบตองพันไว้เฉย ๆ

เจ้าแห้วส่งห่อใบตองให้นิกรอย่างนอบน้อม

“นี่ครับไก่ตอน”

“ทำไมไม่ห่อมาให้เรียบร้อย โหนล่ะสตางค์ทอนสองสลึง”

เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจวางเหรียญ ๕๐ สตางค์ลงบนโต๊ะ

“รับประทานสองสลึงก็เอาทอนด้วย”

“อ้าว สองสลึงสองร้อยหนก็ร้อยบาทแล้ว ถ้าสองพันหนก็พันบาท สองหมื่นหนก็หมื่นบาท ประหยัดไว้สองสลึง
ก็เท่ากับหาได้สองสลึง ‘ไม่รู้จักอะไร’ พุดจบเขาก็แก้ใบตองออกแล้วสะดุ้งโหยงเมื่อแลเห็นตีนไก่คู่หนึ่งห่ออยู่ในใบตอง
นิกรค่อย ๆ เหยงหน้าขึ้นมองดูเจ้าแห้วท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง “ฉันให้แกซื้อไก่ตอนสองสลึงไหนเสือกเอา
ตีนไก่มาให้ ‘ไม่ได้สั่งอย่างนี้โว้ย บอกให้เอาเนื้อหน้าอกไก่’”

เจ้าแห้วหัวเราะเสียงลั่น

“รับประทานลูกจ้างของเจ้าโกยอมขายให้ก็ดีแล้วครับ ไก่ตอนนะอย่างน้อยต้อง ๕ บาท รับประทานคุณให้ซื้อ
สองสลึงได้ตีนไก่มาสองข้างก็ดีแล้ว ตีนไก่ตอนเขาขายตีนละบาทครับ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“เออ—ดีแล้ว ตีนไก่ฉันก็กินได้ ขามจนฉันก็ควรจะกินอย่างนี้ มีเงินเมื่อไรค่อยกินตัวไก่”

เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้

“รับประทานค่าวันนี้คุณนิกรจะรับประทานข้าวที่โหนล่ะครับ ผมได้ข่าวว่าคุณหญิงท่านสั่งห้าม
ไม่ให้คุณรับประทานในกงสี”

นิกรยิ้มเจื่อน ๆ

“เรื่องเล็ก ข้าจะกินข้าวกับตีนไก่สองอันนี้ พอค่ำแกออกไปซื้อข้าวมาให้ฉันก็แล้วกัน เอ้า—
เอาเหรียญห้าสิบบีบนี้เก็บไว้ก่อน ซื้อข้าวสุกมาให้ฉัน ๑๐ สตางค์ โอ๊วะวะ ๓๐ สตางค์ เหลืออีก ๑๐ สตางค์ซื้อ
น้ำแข็งมาให้สักก้อนเอาไว้แช่น้ำกินแก้ร้อน”

เจ้าแห้วส่ายหน้าพลางจู้ปาก

“โอ๊โฮ รับประทานคุณนิกรไม่ใช่กระดูกกรรมดานะครับ รับประทานอย่างนี้เรียกว่ากระดูก โอ๊โฮ—ข้าวสุก ๑๐
สตางค์นะในราว ๑๐๐ เม็ดนะครับ อย่างน้อยเขาขาย ๕๐ สตางค์ โอ๊วะวะ ๓๐ สตางค์พอฟังได้ น้ำแข็ง ๑๐ สตางค์ไม่มี
ทางครับ ได้แต่จี่เหลี่ยหุ้มน้ำแข็ง อย่างน้อยเขาขายหนึ่งสลึง”

“ขังเงินซื้อข้าวสุกมาให้ข้า ๕๐ สตางค์ก็แล้วกัน โอ๊วะวะและน้ำแข็งไม่ต้อง”

นายพลดิเรกมองดูนิกรอย่างเศร้าใจ

“โอเคิดว่าถ้ากระดูกขม้นอย่างนี้ถึงกับขอมอดอาหารไม่ซำยุก็คงตายเพราะโรคขาดอาหาร แกจะต้องกินไข่
และเนื้อมตลอดจนผักอันเป็นอาหารที่มีคุณค่าแก่ร่างกาย”

นิกรทำหน้าเบ้

“ไม่จำเป็น ไข่ไก่ใบหนึ่งตั้ง ๓๐ สตางค์ นมสดอย่างเลวกระป๋องละสามบาทกว่า เนื้อวัวก็แพง เนื้อไก่ไม่ต้องพูดถึง
ผักก็แพง ตั้งแต่พุงนี้ไปกันจะซื้อข้าวมาหุงกินเองจะได้ประหยัดรายจ่ายลงได้อีก ซื้อปลายข้าวมาสักปี๊บ หุงเข้ากิน
กลางวันและเย็น กินกับปลาหรือเนื้อเค็มสักชิ้นก็ได้”

เสียงหวนพุดโพล่งขึ้น

“แกไปให้พินหน้ากันหน่อยเถอะวะอัยกร กันอยากเตะแกเต็มทนแล้ว”

นิกรค้อนขวับ

“อยากได้เลขกินเบ็ดข่างเลย” แล้วเขาก็หยิบส้มจิ้มเบ็ดข่างขึ้นหนึ่งใส่ปากเคี้ยวอย่างหน้าตาเฉย

คุณหญิงวาดปรากฏตัวขึ้นที่ศาลาพักร้อน สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างก็ยิ้มให้ท่าน เมื่อคุณหญิงเดินตรงเข้ามา

“อ้อ—อัยจอมกระดุกอยู่นี่เอง เคี้ยวอะไรตุ้ย ๆ นะหา”

“เปล่าครับ แฮะ แฮะ”

“ยังจะปฏิเสธอีกหรือ แกกินกับแกส้มของเขาไซ้ไหม”

“เปล่าครับ ปู่ไร้—ผมเคี้ยวขี้พินเล่น”

คุณหญิงวาดยกมือชี้หน้าหลานชายของท่าน

“อย่ามาขอเบียร์ชอกกับแกส้มเขากินนะจะบอกให้ อยากกินก็ซื้อมากินเอง นั่นอะไรอยู่ในท่อใบตอง”

นิกรคลี่ใบตองออกให้คุณหญิงวาดดู

“อาหารเย็นของผมครับคุณอา”

คุณหญิงวาดหัวเราะเบา ๆ

“ดี—กินเหมือนคนตายอดตายอยากหรือไม่มีจะกิน ขากจนถึงกับต้องกินดิน ไก่น่าสงสาร” แล้วท่านก็หันมายิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ “ไปทานอาหารนอกบ้านกันเถอะคะ วันนี้ดิฉันนี่ก็อยากรับประทานอาหารจีนก็เลยชวนแม่สี่คนนั้นไปหาข้าวกินกัน แต่ดิฉันสั่งแม่ครัวให้หุงคากับข้าวเจ้าคุณกับพ่อพลพ่อหงวนและพ่อดิเรกไปทานอาหารด้วยกันเถอะนะคะ เอรลไปสองคันนั่งรถไปเที่ยวนอกเมืองกันเสียก่อน”

นิกรมองดูคุณหญิงวาดด้วยแววตาโหยชะห้อย

“แล้วผมล่ะครับ”

“อ้อ สำหรับแกไม่เกี่ยว”

“ไร้—ให้ผมตามไปด้วยคนไม่ได้หรือครับ”

คุณหญิงวาดคอมยิ้ม

“ก็ได้เหมือนกันแต่แกจะต้องจ่ายค่าอาหารค่าสำหรับพวกเราทั้งหมด อย่างมากก็ในราวห้าหรือยบาทเท่านั้น”

นิกรสะอึกโหยงเหมือนถูกเข็มแทง

“แฮะ แฮะ ถ้ายังงั้นผมอยู่เฝ้าบ้านดีกว่า”

“ตามใจ แต่ฉันสั่งแม่ครัวเขาไว้แล้ว ห้ามไม่ให้แกเข้าไปยุ่งเกี่ยวในโรงครัวเป็นอันขาด ผู้เข็นแม่นั้นเขาก็ใส่กุญแจไว้แล้ว แกกระดุกนักแกเขื้อข้าวกินเองก็แล้วกัน คนกระดุกอย่างแกไม่มีใครเขาอยากคบหาสมาคมด้วยหรอก” แล้วคุณหญิงวาดก็ยิ้มให้ พล กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรก “ไปซิ ขึ้นไปแต่งตัวไปหาข้าวกินกัน วันนี้อาเลี้ยงเต็มที่”

อาเลี้ยงยิ้มให้

“คุณอาถูกไต่ดินหรือครับ”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอี๊ยก

“ใครบอกเธอล่ะคะ จำเป็นอย่างไรที่อาจจะต้องเล่นห่วยเดือน ลีตเตอร์รี่ของรัฐบาลอาจไม่เคยซื้อและไม่สนใจ” แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าแห้ว “เก็บของบนโต๊ะไปให้หมด”

นายพลดิเรกลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ไปไว้ยพวกเรา วันนี้เป็นลาภปากคุณอาท่านเลี้ยงเราต้องกินให้เต็มที่ แต่น่าสงสารอัยกร ะ”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องให้ พุดเสริมขึ้นมา ๆ

“ถ้ากินเหลือก็ห่อมาฝากกันบ้างนะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับ พล กิมหงวน ต่างลุกขึ้น คุณหญิงวาดเดินนำหน้าพาออกไปจากศาลาพักร้อน คงเหลือนิกรกับเจ้าแห้วอยู่กันตามลำพัง เจ้าแห้วจัดแจงเก็บกับแกล้มและเบียร์ที่ยังเหลืออยู่เพื่อจะเอาไปกิน กับลุงม้วนหัวหน้าคนทำสวนเหมือนอย่างที่เคย

“เฮ้ย อย่าเพิ่งเก็บ กันจะกิน”

“รับประทานผมทำงานตามหน้าที่ครับ” พุดพลางเจ้าแห้วก็หยิบจานไก่ตอนและเป็นข้างใส่ถาดพร้อมด้วยขวดเบียร์ และถ้วยแก้วเจ้าแห้วแบกถาดไม้ใบใหญ่เดินลุ่ม ๆ ออกไปจากศาลาพักร้อนบนโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวตัวนั้นคงมีแต่ตีนไก่เพียง ๒ ตีน ซึ่งวางอยู่บนใบตอง นิกรยิ้มแห้ง ๆ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบกล่องยาตั้งออกมาเปิดออกมาดูสบอึกมวนหนึ่งโดยใช้นิ้วเหล็กไฟแทนไม้ขีดซึ่งเป็นการประหยัดแบบขอดประหยัด

ทุกคนแกล้งทำเป็นหมางเมินเกลียดชังนิกร

ประไพถึงกับแยกห้องกับนิกร ไปนอนกับคุณหญิงวาด แต่นิกรกลับชอบใจเพราะเมื่อเมียโกรธเคืองเขาไม่ยอมพุดคุยกับเขา เขาก็ไม่ต้องควักกระเป๋าจ่ายเงินให้หล่อน นิกรยังคงอยู่กับบริษัทรถประจำทางของเขามากกว่าธุรกิจการค้าอื่น ๆ ตอนสายก็ขับรถฟอร์ดคอร์เชอออกจากบ้าน “พัชรารักษ์” ไปดูงานที่บริษัทรถเมล์ ในราวเที่ยงก็กลับมาบ้าน ใช้ไฟให้สาวใช้ออกไปซื้อถ้วยเตี้ยมาให้เขาเพียงหนึ่งบาทแล้วก็นอนเคลงอยู่ในห้อง

ความตระหนี่ถี่เหนียวของนิกรทำให้พวกคนใช้ชายหญิงวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างขบขัน ขณะนี้นายทหารหนุ่ม ทั้งสี่คนคือลูกชายของคณะพรรคสี่สหายซึ่งไปฝึกซ้อมบินที่ดอนเมืองได้กลับมาบ้านแล้ว เขาไปแต่งเครื่องแบบนายทหารบก จากลับแต่งเครื่องแบบนายทหารอากาศประดับปีกบินอย่างหรูหราซึ่ง พันส นพ สมนึก และดำรงต่างได้รับยศนายทหาร ทั้งสามกองทัพเช่นเดียวกับสี่สหายและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

อย่างไรก็ตามเมื่อไม่มีใครพูดคุยกับเขา นิกรก็ชักว่าเหวใจและเริ่มรู้สึกตัวว่าความตระหนี่ถี่เหนียวของเขานั้นทำให้เพื่อน ๆ และสิ่งต่างตลอดจนท่านผู้ใหญ่ทั้งสองเกลียดชังเขา นิกรเป็นคนช่างพูดช่างคุย เมื่อถูกใคร ๆ คว่ำบาตรเขาเพียง สักปาดก็เดียนิกรก็บอกตัวเองว่าเขาจะต้องเลิกกระดุกข่มขืนทำตนให้เหมือนกับเพื่อนเกลอของเขาเสียจึงมีน้ำใจกว้างขวาง กล้าได้กล้าเสีย

วันนั้นตรงกับวันเสาร์

นิกรตื่นนอนแต่เช้าด้วยจิตใจผ่องใส หลังจากอาบน้ำแปรงฟันเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่แล้วเขาก็ลงมา เดินเล่นข้างล่างทางหลังตึก นิกรแลเห็น พันส นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงกำลังยืนอยู่ที่รถปอนเตียคเก็ง เครื่องทำความเย็นประจำรถเกิดขัดข้อง ดำรงกับพันสจึงช่วยกันซ่อมซึ่งเป็นงานง่าย ๆ สำหรับนักวิทยาศาสตร์ ชั้นยอดเช่นดำรงและวิศวกรไฟฟ้าอย่างพันส ส่วนนพกับเสียดี้คอยช่วยเหลือส่งเครื่องมือให้ นิกรเดินเข้ามาหยุดยืนในระหว่างเจ้าหนูมรูปหล่อทั้งสี่คน เมื่อพันสหันมามองเห็นเขาเข้า นิกรก็กล่าวถาม

“รถเป็นอะไรไปวะ”

“เครื่องปรับอากาศชำรุดครับ แต่ไม่ได้เสียหายมากมายอะไรนอกจากสายไฟมันช็อตเปลี่ยนสายใหม่เท่านั้น แล้วก็ดำรงเขาอยากจะเป็นความเย็นให้มากขึ้นเพราะตอนนี้อากาศร้อนมาก”

นพมองดูหน้าบิดาของเขาอย่างน้อยใจ พอสบตากับนิกรก็ยิ้มให้แล้วล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อย ปีกเนื้อเริ่มออกมา มีธนบัตรรวมกันหลายปีก ๆ ละ ๑,๐๐๐ บาท เขาส่งเงินให้ลูกชายของเขาหนึ่งปีกแล้วพุดยิ้ม ๆ

“อ้าว—พอให้เงินแก่ไว้เที่ยววันเสาร์อาทิตย์พันบาท จะไปดูหนังไปหาข้าวกินนอกบ้านหรือจะ

นวดตัวอาบน้ำกันที่ไหนก็ตามใจ”

นพยกมือไหว้บิดาของเขาอย่างนอบน้อม

“ขอบคุณครับพ่อ ผมเลิกใช้เงินแล้วครับ”

“อ้าว ไหงยังงั้นล่ะ”

“จริงครับ ซาติที่เจริญเพราะประชาชนไม่รู้จักใช้เงิน”

“พูดเป็นบ้า อย่าโกรธเคืองพ่อหน่อยเลยวะ พ่อหายกระดูกแล้ว”

นพหัวเราะเบา ๆ

“คุณพ่อเก็บเงินของคุณพ่อไว้ซื้อยาตั้งสูงและเอาไว้ซื้อดินไถกินกับข้าวเถอะครับ

สำหรับผมมีข้าวกิน

มีบ้านอยู่อย่างสุขสบายแล้วไม่จำเป็นต้องใช้เงิน”

นิกรผลอดตัวยกมือไหว้ลูกชายของเขา

“อย่าโกรธพ่อเลยนะไหว้ละวะ เอาเงินนี้ไว้ใช้”

“ว่า—ทำไมคุณพ่อมาไหว้ผมล่ะครับ ผมเป็นลูกแท้ ๆ”

“อ้าว พ่อลืมไป ยังงั้นไหว้คืนก็ได้” พุดจบนิกรก็ยกมือไหว้ ร.ต. นพ อีกครั้งหนึ่งแล้วส่งเงินให้ “รับไว้ซื้ออายนพ

อย่าทำกระบิดกระบวนขวนขวายาเหลาหน่อยเลยวะ”

ร.ต. นพ สิ้นศิริชะ

“ไม่รับคุณพ่อ ผมสาบานไว้แล้วว่าผมจะไม่ขอเงินหรือเอาเงินคุณพ่อใช้อีก ต่อนี้ไปผมจะเขียนแปลนบ้านขาย หรือม่ายก็ทำงานเป็นสถาปัตย์ของบริษัทรับเหมาก่อสร้างแห่งใดแห่งหนึ่ง”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ ส่งเงิน ๑,๐๐๐ บาทให้ ร.ต. สมนึก

“อ๊า—อาให้เงินแก่ใช้พันบาท”

เสี่ยต้อมยิ้มแล้วสิ้นศิริชะ

“ขอบคุณครับ เสี่ยผมให้เมื่อวานนี้หมื่นบาทผมยังใช้ไม่หมดหรอกครับ”

นิกรค้อนปะหลังปะเหลือก

“จงห้องเหมือนพ่อมึง อ้ายพวกนี้ซังจะเริ่มจงห้องกับข้าแล้ว เดี่ยวพ่อยัวะขึ้นมาก็เตะอุตุลุด

ไม่เล็กว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม”

พนัสกับดำรงเดินเข้ามาหา

“มีรายการแจกเงินหรือรับน้ำกร” ดำรงถามยิ้ม ๆ

นิกรหน้าอเหมือนม้าหมากรุก

“เพื่อนแกสองคนคืออ้ายนพกับอ้ายตั้งห้องมาก น้ำให้เงินใช้ตั้งพันแต่มันปฏิเสธ แกเอาไว้ใช้ซื้อดำรง เอ้า.....”

ศาสตราจารย์ดำรงหัวเราะเบา ๆ

“ผมอยากได้เหมือนกันครับน้ำกร แต่พ่อผมสั่งไว้ว่าถ้าน้ำกรให้เงินอย่าเอา เพราะเชื้อโรคกระดูกขัดมัน

ที่ติดอยู่ในธนบัตรจะติดผม”

“อ้อ พ่อแกว่ายังงั้น”

“ครับ ผมเสียใจนะครับที่ผมไม่อาจจะรับความกรุณาของน้ำกรได้”

นิกรพยายามหักห้ามอารมณ์ยัวะไว้ เขาขึ้นเงิน ๑,๐๐๐ บาทให้ลูกชายของพลแล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“อาให้เงินแก่ไว้ใช้พนัส ถ้าแกไม่เอาก็หมายความว่าแกจงห้อง”

พนัสหัวเราะเบา ๆ

“ผมรับไว้ไม่ได้หรอกครับอา พ่อผมสั่งห้ามขาดไม่ให้ผมรับเงินจากอากรแม้แต่บาทเดียว พ่อบอกว่า
อยากจะให้อากรเป็นมหาเศรษฐีเร็ว ๆ ครับ”

นิกรขบกรามกรอดคมือชี้หน้าเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คน

“ดีแล้ว นับแต่นี้ไปใครขำมาขอเงินคุณะจะบอกให้ ทั้งอายันต์ อายนพ อัยดีและอัยรง”

นิกรเดินผลุนผลันไปจากที่นั่น นพกระซิบกระซาบกับเพื่อนทั้งสาม

“สงสารพ่อไว้ย กันไปเอาเงินนะ”

พนัสคว่าแขนพไว้

“สงสารอากรหรืออยากได้เงิน”

“นั่นนะซี”

ขณะนี้เป็นเวลา ๑.๐๐ น. เศษ นิกรจอมกระดูกพาตัวเดินมาตามถนนคอนกรีตด้านซ้ายของตึกใหญ่ผ่านเรือนต้นไม้
หลังเล็ก ออกมาทางหน้าตึกแล้วเขาก็แลเห็น พล กิมหงวน ศาสตราจารย์ดิเรกและ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเจ้าแห้วกำลัง
ยืนจับกลุ่มอยู่ที่รถจักรยานยนต์สักคันหนึ่ง ซึ่งเสี่ยหงวนสั่งซื้อมาเมื่อวานนี้และได้ตีทะเบียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว
อาเสียซื้อให้เจ้าแห้วเป็นของขวัญ เนื่องในวันคล้ายวันเกิดของเจ้าแห้วราคา ๘,๐๐๐ บาท ที่ซื้อให้ก็เพราะเห็น
ว่าเจ้าแห้วได้ปรนนิบัติรับใช้อย่างใกล้ชิดตลอดเวลาและเหน็ดเหนื่อยไม่ไช้น้อย เคยร่วมทุกข์สุขร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกัน
เจ้าแห้วยังไม่มีใบขับขี่ และขาดความชำนาญในการขับขี่รถจักรยานยนต์ อาเสียจึงช่วยฝึกให้เจ้าแห้ว
เมื่อนิกรเดินเข้ามาหา เสี่ยหงวนก็แก้มือขยับขึ้นดั่ง ๆ

“มหากระดูกมาแล้วไว้ย”

นิกรยิ้มเป็น

“เลิกแล้วไว้ย ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปกันเลิกกระดูกแล้ว กันจะทำตัวให้เหมือนกับเพื่อน ๆ ทุกคนธรรมดา
กันกว่าบาตรกันมาหลายวันแล้ว ญาติก็กันเสียทีเถอะวะ”

สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วต่างมองดูนิกรอย่างขบขัน นิกรกล่าวต่อไปว่า

“พวกแกทำให้ลูกหลานมันดูถูกขี้มเยาะกัน กันเอาเงินไปแจกให้เจ้านัส เจ้านพ เจ้าดำรง และอัยดี
คนละพันบาทไม่มีใครยอมรับ มีหน้าซ้ำยังพูดกวนอวัยวะเบื้องต่ำเสียอีก อายนพนันว่ายังงี้รู้ไหม มันทำให้กัน
เอาเงินไว้ซื้อยาตั้งสูบและซื้อดินไก่อินเดอะ มันบอกว่ามันเลิกใช้เงินแล้ว ซาคีที่เจริญเพราะประชาชนไม่รู้จักใช้เงิน
อัยดีว่าเสียให้วานนี้หมื่นบาทยังไม่หมด อัยรงบอกว่าพ่อห้ามไม่ให้รับเงินจากกัน อัยนัสก็ว่าพ่อห้ามเหมือนกัน
ทำอย่างนี้ก็แยะไว้ยลูกหลานหมดความนับถือ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะชอบใจ

“นี่ก็ยังงั้นมาละถึงเอาเงินไปแจกพวกเด็ก ๆ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ก็ผมบอกเมื่อกี้เองว่าผมเลิกกระดูกแล้ว ต่อไปนี้ผมขี้มละครับ ขี้มเหมือนเนื้อเปื่อยหรือขี้มแบบอัยหงวน
ผมได้คิดแล้วว่าคนกระดูกขัดมันเกิดมารกโลกและหนักโลก” แล้วนิกรก็ยิ้มให้เพื่อนเกลอทั้งสามคน “ไปเที่ยวบางแสน
กันเถอะวะเรา กันเสี่ยงูปลูเตื่อเต็มทีหรือจะไปหาดพัทธาก็ตามใจ ขอให้กันเป็นเจ้ามือเสี่ยงูเพื่อนสักวันเถอะวะ”

เสี่ยหงวนหัวเราะก๊าก

“เที่ยวบางแสนแบบเศรษฐีอย่างกันนะ วันหนึ่งอย่างน้อยก็พันบาทนะไว้ย”

นิกรสะดุ้งโหยงแล้วผีนหัวเราะ

“เออน่า พันบาทก็พันบาท ขึ้นไปแต่งตัวอะชวนเมีย ๆ เราไปด้วยจะได้ไปเล่นน้ำทะเลกัน คราวนี้แหละเพื่อน ๆ จะได้ว่าคนอย่างกันใจสปออร์ทที่สุดเลี้ยงเพื่อนแล้วเท่าไรเท่ากัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดเสริมขึ้น

“อย่าไปเลอะอายกร ขึ้นไปกับแก แกสั่งอาหารกลางวันหมีผักกาน้ำจานใหญ่ ๆ หนึ่งจานแล้วเอาถ้วยแบ่งมา ๕ ถ้วย สำหรับเรา ๕ คนเหมือนวันไปเที่ยวสุพรรณเมื่อเดือนก่อน”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“คราวนี้ผมเลี้ยงไม่อั้นครับ ผมจะเอาเงินติดตัวไปสัก ๒๐ บาท”

ท่านเจ้าคุณทำคายน

“ทำไหร่นะ ๒๐ บาทอะ.....”

“ครับ ผมหมายถึงธนบัตรย่อย ส่วนใบละร้อยเอาไปสักหมื่นบาท”

อาเสี่ยหัวเราะงอไปงอมา

“ลำบากนักก็อย่าเลี้ยงพวกเราเลอะอายกร แกอยากไปเที่ยวก็ไปคนเดียวเถอะ อย่ามาทำใจสปออร์ทกับพวกเราเลย คนกระดุก มันก็ต้องกระดุกตลอดชาติ”

นิกรชักฉิว

“ถ้าเข้าใจกันอย่างนี้ก็ตามใจกัน ไปคนเดียวก็ได้ไม่เห็นจะต้องของใคร”

พุดจบเขาก็หมุนตัวกลับเดินกระพืดกระพืดตรงไปที่โรงเก็บรถ

“อายกรมัน โกรธแกจริง ้วยอายหงวน” นายพลคิเรกพุดยิ้ม ๆ

“ก็ช่างมันปะไรละ มันโกรธกันแต่กันไม่โกรธมัน ชั่วมันเล่นสนุก ๆ พวกเรานะมันฆ่ากันไม่ตาย ขายกันไม่ขาดหรอก ้วย” แล้วเสี่ยหงวนก็ก้าวขึ้นนั่งบนรถสตูดิโอจัดแจงสตาทเครื่องยนต์ “ฉันจะชี้ให้แกดูรอบ ๆ บ้านอีกสองสามรอบไม่ยากอะไรหรอกอะ”

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“รับประกันเวลาจะให้มันเล่นนะ ไม่ยากหรอกครับ แต่จะให้มันหยุดยากหน่อย รับประกันเวลานี้ ผมก็ต้องขับลงไปในคูริมรั้วหน้าบ้านเพราะมัน ไม่ยอมหยุด ต้องล้างรถทำความสะอาดเกือบตาย”

เสี่ยหงวนเข้าเกียร์บังคับสตูดิโอออกแล่นตรงไปทางประตูรั้วหน้าบ้านก็เลี้ยววงแคบหยุดมองดูคนยามของบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งยืนยิ้มกริมอยู่หน้าเรือนพักริมรั้ว

“เฮ้ย ผ่อน ้วย หยิบกระดุกวัวริมถนนมาให้กันหน่อยซี”

นายผ่อนคนใช้เก่าแก่รุ่นเดียวคราวเดียวกับเจ้าแห้ววิ่งเหยาะ ๆ ไปหยิบกระดุกวัวขึ้นเบือเริ่มมาส่งให้เสี่ยหงวน ตามคำสั่ง ซึ่งกระดุกชิ้นนี้สุนัขได้ลาบเอามาแทะกินเป็นกระดุกแห้ง ๆ ไม่มีเนื้อเหลือติดอยู่เลย

ในเวลาเดียวกันนี้เอง นิกรได้ขับรถฟอร์ดคอร์แซงของเขาออกมาจากโรงรถเพื่อจะไปเที่ยวนอกบ้านด้วยความเจ็บใจเพื่อน ๆ ที่ไม่ยอมร่วมเที่ยวกับเขา เสี่ยหงวนซึ่งสตูดิโอคันใหม่เอี่ยมแล่นเข้าไปหาฟอร์ดคอร์แซงด้วยความเร็วไม่เกิน ๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง มือขวาจับแฮนด์เลิรต มือซ้ายชูกระดุกวัวเป็นความหมาย

นิกรเกิดอารมณ์ยั่วขึ้นมาทันที เขาขบกรามกรอดแล้วตะโกนลั่น

“อายหงวน มึงกระเซ้ากู มึงตาย”

แล้วนิกรก็เร่งคันน้ำมันเต็มแรงฟอร์ดคอร์แซงพุ่งตรงเข้ามาหาสตูดิโอ อาเสี่ยแลเห็นเข้าก็ตกใจรู้ว่า นิกรจะชนเขา จึงเหวี่ยงกระดุกทิ้งแล้วขับรถลงมาจากถนนคอนกรีต นิกรขับรถกินขวาเลี้ยวออกไปนอกทางพุ่งเข้าชนสตูดิโอเต็มแรง

“โครม”

สตูดิโอแอร์ແຫ່ງລະເຢັດ ລື່ອນຳບິດເບີ້ວເປັນເລກແປດ ດູກຄອນຕ້ຳ ສີ່ງຮຽນລອຍລະລີ້ຕີ່ລັງກາລັບອ່າງ ໃ່ເປັນທ່າ ຟໍຣັດຄໍຣ໌ແຮ່ປິນຈີ້ນມາບນຄນນຄອນກິຣິດແລະຍຸດນີ້ງ ອາຣມຸນຮຳຮຳຂອງນິກສິ້ນສຸດລຽງເປັນນີ້ ເຈຣິບເປີດປຣະຕູ ຜູນຜື່ນລຽງຈາກຣທຳມຄລາງຄວາມຕີ່ນຕະລີ່ງຂອງ ຟລ ສາສຣາຈາຣຸ໌ດິຣເກ ເຈົ້າຄຸນປິຈນິກ ຯ ແລະເຈົ້າແຫ້ວ ກິມຮວນອນຕະແຄງອູ່ບນຟີ່ນຮູ້າ ຮື່ອງໂອດຄຣວູດູດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ແຕ່ຄວາມຈິງເຈົ້າໄດ້ຮັບບາດເຈັບມາກມາຍອະໄຣ ເຢັ່ງແຕ່ແຂັງຂາລອກໄປເລີ່ກນ້ອຍ ນິກສິ້ນມາຮື່ອງບອກສາສຣາຈາຣຸ໌ດິຣເກແທບໄມ່ເປັນກາຍມນຸຍຸ້

“ຮູ້ວ່າຮຸ້ນອຸ໌ໄວ້ຍຸ້”

ດຣ. ດິຣເກສິ້ນສິຣະ

“ໂນ ໄມ່ຮື່ອງຂອງໂອ ສົ່ງໄປຣົງຢາບາລຄລາງຫຼື ຣົງຢາບາລດຳຣວຈີ້”

ນິກສິ້ນທ່າທ່າເມື່ອນກັບຈະຮື່ອງໃຫ້

“ສົ່ງໄປຣົງຢາບາລດຳຣວເຈົ້າກີ້ກີ້ກີ້ກີ້ນະຮື່ ມອຈຳຮູ້ວ່າຮຸ້ນ ຮູ້ວ່າຮຸ້ນໄວ້ຍຸ້”

ເຈົ້າຄຸນປິຈນິກ ຯ ຄວ້າແຂນສາສຣາຈາຣຸ໌ດິຣເກຟາເດີນເຂົ້າໄປຫາສີ່ງຮຽນດ້ວຍຄວາມເປັນຫວັງ ຟລກັບເຈົ້າແຫ້ວ ດິດຕາມໄປດ້ວຍ ນິກສິ້ນເຕີມໄປດ້ວຍຄວາມຣັກຕົວຄວັດຕະຣາງ ດີ່ງແມ່ວ່າເຈົ້າເປັນເຢັ່ງກັບອາເລີ້ຍກີ້ຕາມ ທຸກຄນເຂົ້າມາຢືນຮື່ອມສີ່ອມ ມອຄູອາເລີ້ຍແລ້ວ ດຣ. ດິຣເກກັບນິກ ທຣຸດຕົວລຽງນັ່ງຂັງສີ່ງຮຽນຊື່ງກຳລັງຮຸ້ນວຸດກີ້ວນີ້ວ່າຮື່ອງຄຣວູດູຣາງ ຍກມື່ອຂາວກຸມຫົວເຂົ້າຂັງຂາວຂອງເຈົ້າ

“ໂອຍ.....ໂອ້ຍ.....ໂອຍ.....ອ້ຍກຣທຳກູໄດ້ ເຢັ່ງກັບແທ້ ຯ ຈະຮຸ້ນເຢັ່ງກັບໄດ້ລຽງ ໂອຍ.....”

ນິກສິ້ນກມື່ອໄຫ້ອາເລີ້ຍປະຫລັກ ຯ

“ກັບກຣາບລະວະອ້ຍຮຽນ ກັບຄິດໄປແລ້ວ ກັບໂມໂຫແຄຈນສີ່ມຕົວເຢັ່ງກັບແຂງກຣະດູກໃຫ້ກັບຄູ ແຂງກັບກັບມາໄປຮຸ້ນ”

ອາເລີ້ຍຮື່ອງຮາງນຳສງສາຣ ສາສຣາຈາຣຸ໌ດິຣເກໄດ້ຍກມື່ອລູບຄລຳຫົວເຂົ້າຂັງຂາວຂອງສີ່ງຮຽນເບົາ ຯ

ແຕ່ຟູດູກເຂົ້າເຢັ່ງກັບຄູກິມຮວນກີ້ຮື່ອງຄັ້ນແສດຽງຄວາມເຈັບປວດຣວຣຳແສນສາຮັດ

“ອ່າຍູກຣາກັບກັບ ໂອ້ຍ.....ມັນປວດ”

ດຣ. ດິຣເກເຢັ່ງກັບເຂົ້າມອຄູຟລຊື່ງຢືນອຸ່ງຂັງເຈົ້າຄຸນປິຈນິກ ຯ ແລະເຈົ້າແຫ້ວ ເຈົ້າຍິບຕາໃຫ້ຟລເສີຍກ່ອນຈິ່ງຄວ້າວ່າ

“ຂາວອ້ຍຮຽນກັບກັບ”

ນິກສິ້ນຢືນຕາເລີ່ອກ ເຈົ້າຮື່ອງຈີ້ນດັງ ຯ

“ຂາກັບ ອ້ຍຮຽນຂາກັບ”

ນາຍຟລດິຣເກກັບມາທາງນິກ

“ອ່າຍ ອາຈະຕ້ອງດັດຂາ.....”

ນິກສິ້ນຮື່ອງໃຫ້ໂອ

“ກັບກັບດິດຄູກັບຮື່ງ”

ເຈົ້າຄຸນປິຈນິກ ຯ ຮຸ້ນຢືມໄວ້ໃນຮື່ງແລ້ວຟູດູຣຸ້ນຢືນ

“ໄມ່ມີປິຣຸ້ນອາະໄຣ ແຕ່ໄມ່ໄດ້ຮັບຣຸ້ນອ້ຍຮຽນດ້ວຍຄວາມປຣະມາທ ແຕ່ແຄຟຍາມມາອ້ຍຮຽນ ອ່າງນ້ອຍແຄກກີ້ຄັງດິດຄູກັບຕ່ຳກວ່າ ໑໐ ປີ”

ນິກສິ້ນນຳຕາໄຫລຟຣາກດ້ວຍຄວາມສງສາຣເຢັ່ງກັບແລະດ້ວຍຄວາມຣັກຕົວຄວັດຕະຣາງ ເຈົ້າຍກມື່ອໄຫ້ ດຣ. ດິຣເກແລະຄວ້າວ່າ

“ແຄຮຸ້ນຣັກຮຸ້ນອ້ຍຮຽນຮຸ້ນອ່າງເຢັ່ງກັບ ອ່າງໃຫ້ເຢັ່ງກັບຕ້ອງດັດຂາເລຍ”

ສາສຣາຈາຣຸ໌ດິຣເກສິ້ນສິຣະ

“โน—กันรักษาไม่ได้เพราะเรื่องนี้เป็นคดีอาญา ต้องส่งยายหงวนไปอยู่โรงพยาบาลตำรวจ
สำหรับแกติดคุกอย่างไม่มีปัญหาเว้นแต่ยายหงวนจะไม่เอาเรื่อง”
นิกรเปลี่ยนสายตามาที่อาเสี่ยซึ่งร้องครวญครางอยู่ตลอดเวลา
“ยายหงวน ยกโทษให้กันเถอะนะ”
อาเสี่ยแกล้งร้องเอ็ดตะโร
“ยกโทษยังงัยกันวะ แกแกล้งจับรถชนกันจนบาดเจ็บอย่างนี้ โอ๊ย.....ยายแห้วอยู่ไหน ขึ้นไปบนตึกโทรศัพท์
บอกตำรวจท้องที่ อัยกรพยายามฆ่ากันถึงกันไม่ตายกันก็อาจจะต้องขาดทุนพหุผลภาพไปตลอดชีวิต โอ๊ย.....ปวดเหลือเกิน
ลูกสะบ้าหัวเข่ากันแหละละเอียดหมดแล้ว”
ทันใดนั้นเอง คุณหญิงวาดได้พาสีนางลงมาจากตึกอย่างร้อนรนหลังจากสาวใช้คนหนึ่งได้กระหืดกระหอบ
วิ่งขึ้นไปรายงานให้ทราบว่านิกรขับรถชนคนจรดักกรยานยนต์ของเจ้าแห้วซึ่งเสี่ยหงวนเป็นผู้ขับขี่ทำให้อาเสี่ยกระเด็นตกจาก
รถสตูดิโอเอนอนแน่นิ่งอยู่ริมถนนคุณหญิงวาดเดินลัดตัดสนาม วิ่งข้างเดินข้างตรงมายังที่เกิดเหตุทุกคน
เต็มไปด้วยความเป็นห่วงกิมหงวนอย่างยิ่ง
“พ่อหงวนเป็นยังงัยบ้าง” คุณหญิงวาดถามล่ำลือล่ำ
เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขยิบตาให้คุณหญิงวาดเสียก่อนจึงกล่าวว่า
“แย่ครับ น่ากลัวจะไม่รอด”
อาเสี่ยสะดุ้งโหยงแล้วร้องคราง
“โอ๊ย.....ขามมหักรับคุณอา อัยกรมันโกรธผมที่ผมล้อมันว่ากระดุก ผมขี้รถยายแห้วเล่นมันขับรถออร์แซ
พุ่งเข้าชนผมด้วยเจตนาจะฆ่าผมให้ตาย โอ๊ย.....เห็นไหมครับ รถสตูดิโอเอนที่ผมซื้อให้เจ้าแห้วนี้แบนหมด”
คุณหญิงวาดก้มลงมองดูเสี่ยหงวน พอสบตาก็ทันทันทีรู้ว่าอาเสี่ยไม่ได้รับบาดเจ็บมากมายอะไร
ท่านทรุดตัวลงนั่งแล้วกล่าวกับนิกรว่า
“ทำไมแกทำอย่างนี้วะอัยกร แกจะต้องคิดคุกติดตะรางรู้ไหม”
นิกรทำปากเบะ
“ก็มันขั่วเข้าผมให้บันดาลโทสะนี่ครับ” นิกรพูดพลางร้องไห้พลาถ
“แกไปแก้ตัวกับตำรวจเขาก็แล้วกัน”
ประไพแกล้งพูดกับนันทาดัง ๆ
“ความผิดขับรถชนคนถึงกับติดคุกเชียวหรือคะพี่นั้น”
“ทำไมจะไม่ติดละ เป็นความผิดฐานประมาท แต่ความผิดของนิกรพยายามฆ่าคนตายก็คงจะติดนานหน่อย”
แล้วนันทาก็หันมาถามนวลล่อเมียรักของเสี่ยหงวน “คุณนวลจะว่าอย่างไรคะเท่าที่น้องชายของดิฉันขับรถชนอาเสี่ย”
นวลล่อช้อนยิ้มไว้ในหน้า
“ดิฉันไม่ว่าอะไรหรอกคะ สุดแล้วแต่ตำรวจเขาจะจัดการ”
เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แกล้งพูดขึ้น
“ช่วยกันห้ามยายหงวนขึ้นไปบนห้องทดลองก่อนเถอะ ให้ดิเรกมันตรวจให้แน่ว่ายายหงวนจะต้องตัดขาหรือไม่
ถ้าไม่ถึงกับตัดขาอย่าให้ตำรวจเขายุ่งเกี่ยวเลย”
พล นิกร ศาสตราจารย์ดิเรก และเจ้าแห้วต่างช่วยกันห้ามเสี่ยหงวนไปที่ตึกใหญ่ ความจริงกิมหงวนเดินไปเองก็ได้
แต่เขาอยากแกล้งนิกร เขาเรื่องโอดครวญเสียงลั่นบ้านเหมือนกับว่าเขาเจ็บปวดครวคร่าแสบสาหัส คุณหญิงวาดพาสีนาง
ติดตามไป ทุกคนหัวเราะลิกคักไปตามกันเมื่อแลเห็นนิกรร้องไห้พุ่มพวย

ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของศาสตราจารย์ดิเรกซึ่งเป็นทั้งห้องพยาบาลและห้องนิดา ผ่าตัดตรวจรักษาโรค พล นิกร เจ้าคุณป๋องนี่ ๆ คุณหญิงวาดและสี่นางกับเจ้าแห้วต่างยืนรวมกลุ่มอยู่ข้างเตียงตรวจโรคมองดู นายพลดิเรกตรวจขาข้างขวาของเสี่ยหงวน หลังจากเขานิดน้ำกลั่นให้อาสี่ ๓ ซีซี. และบอกว่าเป็นยาระงับปวด การตรวจเป็นไปอย่างละเอียดถี่ถ้วนจนกระทั่ง ดร. ดิเรกแน่ใจว่าขาข้างขวาของเสี่ยหงวนยังใช้การได้ดี แต่เขาแกล้งเก๊กหน้าให้เคร่งเครียดเหมือนกับว่าอาการของอาสี่น่าวิตก

“เป็นยังไงบ้างหมอ” นิกรถามเสี่ยหงวน

ดร. ดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ

“ไม่ถึงกับต้องตัดขา แต่จะต้องเข้าเฝือก ๑๕ วัน ซึ่งหมายความว่า ตลอดเวลาครึ่งเดือนนี้ อาสี่หงวนจะต้องนอนแช่อยู่บนเตียงในห้องนี้ มีพยาบาลพิเศษเฝ้าไข้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง และจะต้องใช้จ่ายเงินมากสักหน่อยในการรักษาอาสี่หงวน”

นิกรพูดพลั้งขึ้น

“ทำให้อายุสั้นหรือ ก็น่าจะไม่นาน ขออย่าให้มันต้องมีระบุไปติดกระดาษเลขเพื่อน”

คุณหญิงวาดกล่าวกับเสี่ยหงวนทันที

“ว่าไงพ่อหงวน เธอจะให้ตำรวจจัดการกับอาสี่กรไหม”

อาสี่หงวนหัวเราะแทบขาด

“ผมต้องคิดดูให้รอบคอบก่อนรับคุณอา อาสี่กรชั่วบทรชคนผมครั้งนี้ทำให้ผมเดือดร้อนเสียหายมาก ผมนอนแช่อยู่ตั้งครึ่งเดือนธุรกิจการค้าของผมก็ต้องซุกซกซกยุ่งยากไม่น้อย รายได้จากการค้าของผมก็จะตกไป”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“อาเถอะเพื่อน แกเสียหายคิดเป็นเงินเท่าไรเขียนรายการและตัวเลขมาให้กัน ก็น่าจะจ่ายเงินชดใช้ให้แก่คนที่ที่แสนที่ล้านเรียกมาเถอะเพื่อน ขออย่าให้เรื่องถึงตำรวจเท่านั้น”

เสี่ยหงวนทำเป็นนิ่งคิด

“กันยังตกลงกับแกไม่ได้อาสี่กร อย่างน้อยกันจะต้องปรึกษากับลูกเมียของกันก่อน”

เจ้าคุณป๋องนี่ ๆ ยิ้มให้กิมหงวนแล้วกล่าวว่า

“อาสี่คิดว่าให้ตำรวจเขาจัดการกับอาสี่กรดีกว่า เมื่อตำรวจสอบสวนเสร็จส่งตัวอาสี่กรฟ้องศาลและศาลพิพากษาจำคุก แกก็ฟ้องความแพ่งเรียกค่าเสียหายในกิจการค้าตลอดจนค่ารักษาตัวได้ตามสบาย”

นิกรชักนิ้ว

“นี่ผมไม่ใช่ลูกเขยของคุณพ่อหรือครับนี่”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ใครบอกว่าไม่ใช่ แต่อาสี่หงวนก็เป็นหลานชายของพ่อเหมือนกัน แกพยายามฆ่าอาสี่หงวนแกก็ต้องรับโทษ ตามกฎหมาย”

นายพลดิเรกยกมือทั้งสองชูขึ้นเป็นสัญญาณให้สงบเสียงแล้วพูดกับทุก ๆ คนว่า

“เชิญทุกคนออกไปจากห้องนี้ก่อนเถอะครับ ผมจะจัดการตรวจรักษาคานไข้ต่อไปด้วยการฉาย เอ็กซ์เรย์ที่หัวเข้าข้างขวา ต่อจากนั้นก็ให้การรักษาตามวิธีการของศัลยแพทย์คือพอกปูนพลาสเตอร์เข้าเฝือกหัวเข้าไว้”

นवलลอบแกล้งถามว่า

“ไม่ต้องตัดขาแน่ะคะหมอ”

“ครับ ไม่ต้องตัด อย่างมากก็เพียงถากเอาเนื้อที่เสี่ยข้าง”

ประภาลัยให้ ดร. ดิเรก

“ตั้งใจรักษาเป็นพิเศษหน่อยนะคะดิเรก”

“อไร ไอจะใช้ความรู้ความสามารถของไออย่างเต็มที่”

นิกรยกมือตบหลังศาสตราจารย์ดิเรกเบา ๆ

“ค่ารักษา ค่ายาและค่าปฎิบัติการของแกคิดเงินที่กัน โดยไม่ต้องเกรงใจ สัก ๑๐ สลึง หรือ ๓ บาทเรียกเอาเถอะ”

นายพลดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

“เนอะ ยังกระดุกอีกโวย”

นิกรยิ้มแหย ๆ

“กันพูดเล่นนะหมอ แกจะเรียกสักกี่พันก็หมื่นตามใจแกเถอะกันยินดีทุนหัวให้ ขอให้ยายหงวนหายเถอะ”

ทุกคนพากันเดินรวมกลุ่มออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ นิกรกลุ่มใจอย่างขี้ เขาลงบันไดหลังตึก
เดินตรงไปที่ตึกใหม่เพื่อไปพบกับ ร.ต.สมนึกลูกชายของเสี่ยหงวนขอร้องให้สมนึกช่วยพูดกับอาเสี่ยอย่าให้เอาถ้อย
ร้อความกับเขา แต่เมื่อนิกรรู้สึกว่ามีใครติดตามเขามาก็หันหน้ามามองดู

เจ้าแห้วนั่นเอง

“รับประทานเดี๋ยวก่อนครับคุณนิกร”

นิกรหยุดชะงักหมุนตัวกลับ

“ว่ายังไงวะ”

“รับประทานผมมาเรียนถามเรื่องรถสตูดิโอรี่ยี่ห้อ “โยกูชีวะ” ของผมครับ คุณชนมันบีแบนไม่มีทางที่จะซ่อมได้
รับประทานคุณจะว่ายังไงครับ”

นิกรพินหัวเราะ

“ฉันนะไม่ว่าอะไรหรอกนอกจากแกจะว่าฉัน”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานผมเป็นซี่ข้างจะว่าเจ้านายได้หรือครับ รับประทานจ่ายให้ผมหมื่นบาทก็แล้วกันนะครับ
ผมจะได้ไปซื้อใหม่”

แทนที่จะเก้งงอนหรืออิดเอื้อน นิกรตกลงกับเจ้าแห้วทันที

“ตกลงจ่ายแห้ว ให้ฉันไปพบลูกหลานฉันเสียก่อน ประเดี๋ยวสาย ๆ ฉันจะเซ็นเช็คจ่ายให้แก
แต่ว่าวันนี้วันเสาร์และพรุ่งนี้วันอาทิตย์แกเอาเงินสดไปก็แล้วกัน”

เจ้าแห้วทำตาปริบ ๆ มองดูนิกรอย่างฉงนสนเท่ห์ใจ

“รับประทานหุผมแ้วไปหรือครับ ไหงคุณตกลงจ่ายนั้ล่ะครับ”

นิกรยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ก็เพราะฉันเลิกกระดุกแล้ว ฉันยินดีให้เงินแกไปซื้อรถใหม่ ความจริงยายหงวนมันซื้อมาให้แกรวมทั้งค่าภาษี
ค่าทะเบียน ๘,๐๐๐ บาทพอดี แต่เมื่อแกเรียกค่าเสียหายจากกันหมื่นบาทฉันก็ไม่ขัดข้อง แต่ว่า.....” แล้วนิกรก็พูดเสียงกระซิบ
“ถ้าอย่างไรแกช่วยพูดกับยายหงวนบ้างนะโวย ขณะนี้ขาของกันข้างหนึ่งยื่นเข้าไปในประตูรถแล้ว ถ้ายายหงวนเกิดขี้จะขึ้นมา
ให้ตำรวจจัดการกับกันกันก็ต้องเข้าคุกแหง ๆ”

เจ้าแห้วหัวเราะเบา ๆ

“ก็ในราว ๑๐ ปีเท่านั้นแหละครับในฐานะพยายามฆ่าคนตาย รับประทานผมจะรับหน้าที่เอาปืนโตไปส่งในคุก
เองครับ”

นิกรสะดุ้งโหยง

“อย่าพูดเป็นบ้าหน่อยเลยจะใจไม่ดีไว้ ถ้าฉันติดคุกฉันก็จะถูกถอดยศพันเอกพิเศษ แล้วคนที่ถูกขี้ตะรางใครเขาจะมานับหน้าถือตา”

“โธ—รับประทานคุณนิกรคิดมากไปเองครับ นายพลบางคนยังเคยติดคุกมาแล้ว คนเรารับประทานเมื่อถึงคราวจะต้องติดมันก็มีอันเป็นหรือมีเรื่องติดคุกจนได้ รับประทานเหมือนอย่างคุณขับรถพุ่งเข้าชนอาสาเสียเมื่อครั้งนี้เคราะห์ดีนะครับที่อาสาเสียไม่ตาย ถ้าถูกล้อรถทับหรือถูกชนจ้ง ๆ ก็ท่องไปไปแล้ว”

นิกรหน้าถอดสี เขานิ่งอึ้งไปสักครู่จึงถามเจ้าแห้ว

“แกคิดว่าอาสาหงวนมันจะเอาเรื่องกับฉันไหมอาสาแห้ว”

“รับประทานพุดชากครับ อาเสียเป็นคนขี้ขลาดกลัวคนไม่ดี บทจะเอาเรื่องขึ้นมาเอาข้างลุกก็ไม่อยู่ ตอนนั้นก็ทำท่าเหมือนกับว่าไม่เอาเรื่องคุณ แต่ว่าพอเข้าฝีกนอนชมอยู่ในห้องทดลองไปไหนไม่ได้ทำให้ธุรกิจการค้ายุ่งยาก อาเสียท่านเกิดขี้ขลาดขึ้นมาทีไรก็จะบอกตำรวจให้จัดการกับคุณก็ได้ ฟุ้งนี่แหละครับ รับประทานกระดุกที่เคลื่อนไหวจะปวดร้าวอย่างทารุณ อีตอนนี่แหละครับอาสาเสียอาจจะโทรศัพท์บอกตำรวจให้มาจับตัวคุณเมื่อไรก็ได้”

นิกรพินยิม

“อย่าพูดให้เสียขวัญเลยอาสาแห้ว เทานี้กูก็กลัวใจแทบเป็นบ้าแล้วจะเสียเงินเสียทองสักเท่าไรก็ไม่ว่าขออย่าให้ตกเป็นจำเลยในคดีพยายามฆ่าคนตายเลย กูนี้ช่วยอย่างบัดซบ ความโมโหจนเฉียวทำให้กูลืมตัวไป”

“รับประทานจริงครับ เหมือนอย่างคำพระที่ว่า “โกรธังโว โกรโรโกโส”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“แปลว่าอะไรวะ”

เจ้าแห้วพินหัวเราะ

“รับประทานผมได้แต่พูดครับแต่แปลไม่ได้ เหมือนอย่างภาษาอังกฤษผมพูดได้คล่องแต่แปลไม่ออกและฝรั่งฟังไม่รู้เรื่อง รับประทานเมื่อวานนี้ผมคุยกับฝรั่งที่โรงแรมของเรา คุยกันอย่างสนุกสนานหัวเราะงอไปงอมาเกือบครึ่งชั่วโมง แต่ฟังกันไม่รู้เรื่องเพราะฝรั่งเขาพูดอังกฤษและผมพูดภาษาไทยของผม”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก แล้วหมุนตัวกลับเดินตรงไปที่ตึกใหม่ ในเวลาเดียวกันนี้เองเจ้าหนุ่มรูปหล่อลูกชายของคณะพรรคสี่สหายทั้งสี่คนก็พากันออกมาจากห้องโถงของตึกใหม่หลังนั้นในท่าทางร้อนรน ทั้งนี้ก็เพราะเจ้าแม่บ้านได้ขึ้นไปบอกให้ทราบ ว่า เสียหงวนได้รับอุบัติเหตุขับรถจักรยานยนต์เล่นบนถนนหน้าตึกใหญ่ นิกรขับรถฟอร์ดคอร์แซงพุ่งเข้าชนสก็๊ตเตอร์อย่างประสาธนาทำให้อาสาเสียได้รับบาดเจ็บสาหัส

นิกรหยุดชะงักหน้าโรงรถ เมื่อแลเห็นลูกหลานของเขาเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนปราดเข้ามาหานิกรทันที แล้วสมนึกก็กล่าวถามโดยเร็ว

“เตี้ยผมเป็นอย่างไรบ้างครับอากร”

นิกรพินยิมอย่างขากเข็น

“ดิเรกกำลังให้การรักษาพยาบาลอยู่ในห้องแล็บ แต่เห็นจะไม่หนักหนาอะไรหรอก”

เสียตีมีสีหน้าไม่สู้จะสบายใจนัก

“อาขับรถยังงักรับถึงได้ชนเตี้ย บังเอิญหรือครับ”

“เปล่า ไม่ใช่บังเอิญหรอกหลานชาย คือว่า.....เตี้ยแกล้อเลียนอาจนทนไม่ไหว ขนาดเอากระดุกวัวชู้อ้อแล้วชี้สก็๊ตเตอร์เข้ามาหา อาโมโหเดียดก็เลยลืมตัวขับรถพุ่งเข้าชนเตี้ยแก”

สมนึกแกล้งทำเป็นโกรธแค้นนิกร เขาหันมาทาง ร.ต. นพแล้วกล่าวว่า

“ว่าไงนพ อากาศพยายามฆ่าคุณพ่อ...เอ๊ย...เดียวกัน ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยหรอกเดียวกันอาจจะถูกตัดขาหรือ
ทุพพลภาพเดินขาเป๋หรือทึ่มผลกไปตลอดชีวิตก็ได้”

ลูกชายของนิกรยิ้มเล็กน้อย

“เรื่องนี้กันไม่เกี่ยวโวย ก็ให้ตำรวจเขาจัดการกับพ่อกันตามกฎหมายซี บ้านเมืองมีซีอิมี่แป้นี่นะ”

นิกรมองดูลูกชายของเขาอย่างเคือง ๆ

“แกพูดอย่างนี้ราวกับว่าแกตัดหางปล่อยัดพ่อ แทนที่จะช่วยพุดกับอ้ายดีให้ไปอ่อนวอนอ้ายหงวน
ไม่ให้เอาเรื่องเอาราวกับพ่อ อย่างนี้พ่อก็คิดคุณนะซีโวย”

พนัสได้ชักใช้ไล่เสียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ซึ่งนิกรก็เล่าให้ฟังตามตรงและแล้วนิกรก็ร้องไห้

ตอนสุดท้ายเขาพูดพลางร้องไห้พลาง

“อาเล็กกระดุกแล้วอ้ายหลานชาย ตอนนี้ไปอาจจะขู่แบบที่เรียกว่าใจนักเลง ไม่เอาไรดเอาเปรียบเพื่อนอีกแล้ว
แต่เอาเปรียบเหมือนลูกไก่ที่อยู่ในกำมือของอ้ายหงวน ถ้าอ้ายหงวนบีบนิดเดียววาก็ซีรูดมือมัน ถ้ามันคลายมือออกาก็ได้รับ
อิสรภาพ”

พนัสว่า “ผมจะพาพวกเราไปเยี่ยมอาหงวนเดี๋ยวนี้แหละครับและผมจะพุดกับอาหงวนเอง ถึงอย่างไรก็เป็นเพื่อนรัก
กับอากรคงไม่ถึงกับให้ตำรวจจับอากรหรอกครับ”

นพพุดเสริมขึ้น

“ไม่แน่วโวย ลูกกิมหงวนก็มีหัวใจเหมือนกัน ป่านนี้อาจจะโทรศัพท์ไปบอกตำรวจแล้วก็ได้”

นิกรทำตาเขียวกับลูกชายของเขา

“มีงพุดอะไรล้วนแต่มีทางให้พ่อย้ายบ้านเข้าไปอยู่ในคุกทั้งนั้น”

ศาสตราจารย์ดำรงสบตากับนิกรเขาก็กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการว่า

“พ่อผมว่าอย่างไรละครับน้ากร”

“พ่อแกว่าไม่ต้องตัดขา”

“ขาใครครับ” ดำรงพาชื่อถาม

“ก็ขาอ้ายหงวนนะซี ดิเรกมันตรวจดูแล้วบอกว่ากระดุกเคลื่อนเท่านั้นไม่ถึงกับหัก แต่จะต้องเข้าเฝือกพอก

ปูนพลาสติกสองอาทิตย์”

ดำรงพยักหน้ารับทราบ

“อาละครับ ผมอีกคนหนึ่งจะช่วยพุดกับลูกกิมหงวน แต่น้ากรเห็นจะต้องเสียเงินนับแสนทีเดียว นับตั้งแต่
ค่ายาค่ายาบาลพิเศษ ค่าอาหารพิเศษ แล้วก็ค่าเสียหายในด้านธุรกิจการค้า ค่าซ่อมรถสตูดิโอด้วย”

นิกรยิ้มออกมาได้

“น้าขอมทุกอย่างขออย่าให้คิดคุกก็แล้วกัน น้าได้บอกพ่อแกและอ้ายหงวนแล้วว่าน้าขอมจ่ายไม่อั้น
สำหรับรถสตูดิโอของอ้ายแห้วซ่อมไม่ไหว น้าตกลงใช้เงินให้อ้ายแห้วหมั้นบาท ใครจะเอาขงใจขอมทั้งนั้น”

นพพุดเสริมขึ้น

“ความอาญาข้อหาพยายามฆ่าคนตายถึงเอาเงินเข้าคุกก็ไม่หุลคนะครับพ่อ ถ้าลูกกิมหงวนให้ตำรวจ ดำเนินคดีกับพ่อ
พ่อเป็นเสร็จแน่”

นิกรจู้ปาก

“แหม—ฉันอยากฆ่าแกเหลือเกินวะพับผ่า พุดให้กำลังใจพ่อบ้างซีโวย”

นพหัวเราะเบา ๆ

“ก็ผมกำลังจะพูดให้กำลังใจพ่อเดี๋ยวนี้ ถ้าตำรวจเขาจับพ่อ ไปพ่อก็ควรรับสารภาพตามข้อหาจะได้คืน้อยหน่อย”

นิกรตะโกนลั่น

“กูไม่อยากพูดกับมึง อ้ายทรีพี”

นพหันมาถามเสียดี

“เป็นยังไงวะทรีพี”

“ก็อ้ายที่เขาตักข้าวยังไงล่ะ”

พนัสหัวเราะก๊าก

“ใครบอกแกละ ทรีพีคือควายในเรื่องรามเกียรติ์ มีเทวดารักษาเขาของมันตัวใหญ่และครุร้ายมาก มันขวิดทรีพ่าของมันตายแล้วไปทำพาลีรบกับมัน ตอนหลังถูกพาลีพี่ชายสุกรีพม่าตาย ใครเนรคุณพ่อแม่หรือทำร้ายพ่อแม่ เขาจึงเรียกกันว่าลูกทรีพี ส่วนทรีพีหรือทักขิพิดักข้าวเนะมันเป็นวัตุษนิคหนึ่งทำด้วยโลหะ”

นิกรล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกเบื้องเริ่มที่ใช่ข้างเส้นเล็ก ๆ มัดรวมกันไว้รวม ๑๐ ปึก เขาดึงยางรัดเส้นเล็ก ๆ ออกแล้วส่งเงินให้ลูกชายของพลอย่างหน้าตาเฉย

“อ๊า—อ๊าให้เงินแกหมื่นบาทเอาไปแบ่งกันใช้คนละ ๒,๕๐๐ บาท หหมดแล้วจะให้อีก แกทั้งสี่คน ช่วยอาและน้ำหน้อยเถอะวะ ช่วยอ้อนวอนอ้ายหงวนอย่าให้มันเอาเรื่องเอาราวกับอา”

พนัสกระพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อมแล้วรับเงิน ๑๐,๐๐๐ บาทมาถือไว้

“ขอบคุณครับอากร ตั้งแต่เป็นอาเป็นหลานกันผมจำได้ว่าวันนี้แหละที่อามีน้ำใจกว้างขวาง ต่อพวกผมราวกับมหาสมุทรปาซิฟิก เป็นอันว่าเรามีเงินเที่ยวหัวหินแล้ว พงุ่นนี่เราสี่คนจะไปหัวหินกันครับ”

นิกรหันมายิ้มให้สมนึก

“ดีโว้ย ถ้าแกอ้อนวอนเตี้ยแกได้สำเร็จจะให้เงินแกใช้ฟรี ๆ ๕๐,๐๐๐ บาท โดยที่แกไม่ต้องส่งเงินส่วนหรือตอบปัญหาใด ๆ”

เสียดี้ลื้มตาโพลง

“ห้าหมื่นหรือครับอากร”

“เออ”

ร.ต. สมนึกกอมยิ้ม

“ไม่อยากเชื่อเลยครับ อาต้องสาบานก่อน”

“สาบานก็ได้ ให้อาตายโหงตายท่ารากเลือดแดงตายซีอ๊า อ๊าให้แกจริง ๆ เงิน ๕๐,๐๐๐ บาท เรื่องชี้ผงสำหรับอาโว้ย”

เสียดี้ขมวดคิ้วขมวดมองนิกรด้วยความแปลกใจ

“เงินจริง ๆ นะครับไม่ใช่เบ็งคังเด็กหรือเบ็งคังหลวงพ่อทวด”

“เออ” นิกรพูดเกือบเป็นเสียงตะโกน

ร.ต. สมนึกหัวเราะชอบใจ

“ถ้าเช่นนั้นอากรไปพักผ่อนเสียก่อนเถอะครับ ผมจะพาพวกเราไปเยี่ยมเตี้ยเดี๋ยวนี้ อากรยังไม่ถึงขั้นตริทูตไม่ใช่หรือครับ”

นิกรกลืนน้ำลายเอี๊ยก

“ยังโว้ย”

เจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คนต่างพากันเดินรวมกลุ่มตรงไปที่ศึกใหญ่เพื่อไปเยี่ยมอาเสี่ยกิมหงวนที่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายพลดิเรก

อาหารเข้ามือนั้นขาดเสี่ยหงวนไปคนหนึ่ง

พล นิกร ศาสตราจารย์ดิเรก กับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ และคุณหญิงวาดนั่งอยู่โต๊ะหนึ่ง สีนางกับเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คนนั่งรวมกันอยู่ที่โต๊ะอีกโต๊ะหนึ่งใกล้ ๆ กัน ใบหน้าของนิกรแสดงความวิตกเป็นทุกข์ตลอดเวลา แต่ทุกคนลอบยิ้มให้กัน

คุณหญิงวาดแกล้งทำเป็นพูดคุยกับ ดร. ดิเรกเกี่ยวกับอาการป่วยของเสี่ยหงวนเพื่อทำลายขวัญนิกร

“พ่อหงวนเขาโกรธอำภกรหรือเปล่าพ่อดิเรก”

“อ้อ โกรธซีกรับ เป็นใครบ้างก็ต้องโกรธเมื่อเพื่อนน้ำมิตรพยายามจะฆ่าเขาด้วยการขับรถชนต๋พุ่งเข้าชน”

“แล้วเขาพูดกับเธอหรือเปล่าว่าจะให้ตำรวจจัดการตามกฎหมาย”

“ไม่พูดหรอกครับคุณอา คนอย่างอำภกรถ้าโกรธถึงที่สุดก็ใช้วิธีแบบน้ำนิ่งไหลลึก ผมเข้าใจเอาเองนะครับ อำภกรหายป่วยแล้ว คงจะหาทนายยื่นฟ้องอำภกรเป็นความอาญาและเรียกค่าเสียหายในด้านธุรกิจการค้า ค้ารักษาตัวอีกอย่างน้อยก็ร่วมล้าน เพราะอำภกรมีกิจการค้ามากมายเป็นที่รู้จักกันทั่ว ๆ ไป”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ พูดเสริมขึ้น

“เรื่องมันก็อดคิดทุกอย่าง ไม่มีปัญหา”

พลแกล้งกล่าวกับมารดาของเขา

“เมื่อสักครู่นี้ อำภกรกับเพื่อนไปเยี่ยมอำภกรในห้องลับและช่วยกันพูดอ่อนวอนไม่ให้อำภกรดำเนินคดีอาญากับอำภกรครับคุณแม่”

“อ้อ แล้วยังไง” คุณหญิงถามยิ้ม ๆ

“อำภกรมันพูดแบ่งรับแบ่งสู้ครับ มันบอกว่ามันจะต้องปรึกษากับคุณนวลดูก่อน ถ้าคุณนวลเห็นว่าไม่ควรดำเนินคดีกับอำภกรมันก็จะทำตามความคิดเห็นของคุณนวล สำหรับอำภกรนี้รู้สึกลัวสงสาร อำภกรมากครับ พยายามอ่อนวอนอำภกรตลอดเวลา ซึ่งแจ่มแจ้งเหตุผลให้ฟังว่าเป็นเพื่อนร่วมชีวิตกับอำภกรน่าจะภัยให้กันได้”

นิกรหันไปมองดู ร.ต. สมนึกซึ่งนั่งอยู่โต๊ะติด ๆ กับเขาอย่างชื่นชมแล้วเปลี่ยนสายตามาที่นวลลออ

“สงสารผมเถอะครับคุณนวล ถ้าคุณไม่ช่วยผมผมคงจะต๊อดแน่”

นวลลออทำหน้าตื่น ๆ

“อะไรคะต๊อดต๊อด”

“ก็ต๊อดต๊อดนี่ซีกรับ เกิดมาจากห้องพ่อห้องแม่ผมไม่เคยมีธุระไปติดต๊อดต๊อดกับใครเลย ขณะนี้สำคัญที่คุณกับอำภกรเท่านั้น สำหรับอำภกรก็พยายามช่วยผมอย่างเต็มที่ ผมสัญญากับอำภกรแล้วว่าผมจะให้รางวัลห้าหมื่นบาท ประเดี๋ยวกินข้าวแล้วผมจะจ่ายเงินสดให้ ได้ข่าวว่าจะไปเที่ยวกัน อ้า—ผมแจกเงินเจ้าสี่คนไปหมื่นบาทแล้วนะครับ เห็นบอกว่าจะไปเที่ยวหัวหิน ตอนนี่ผมขอมลอบหายขายตัวครับ ผมเลิกกระดุกอย่างเด็ดขาด หมดเท่าไรไม่ว่าขออย่าให้ติดคุกก็แล้วกัน เขาว่าเรือคในคุกบางขวางตัวโตเท่าตะพานน้ำ คนอ้วน ๆ ติดคุกกินเดียวถูกเรือคกินรุ่งเช้าผมกะห้องแทะจะจำไม่ได้”

คุณหญิงวาดขยิบตาให้นวลลออเป็นความหมาย นวลลออกล่าวกับนิกรว่า

“ดิฉันยังตกลงอะไรไม่ได้หรอกค่ะ ประเดี๋ยวดิฉันจะไปหาซื้อผ้าตัดเสื้อที่พาหุรัด และจะแวะดูแหวนเพชรไว้ใส่เล่นสักวงหนึ่ง ตั้งใจจะซื้อบุหรืผลไม้ขนมปังและเครื่องกระป๋องมาให้เสี่ยด้วย เอาไว้กลับมาตอนบ่ายค่อยพูดกันนะค่ะ”

นิกรกล่าวขึ้นทันที

“ผมไปด้วยคนครับ ผมบริการคุณเต็มที่ คุณจะซื้อผ้าหรือแพรสักห้าหรือเมตรก็ตามใจผมจ่ายเงินเอง จะซื้อเครื่องเพชรสักกี่ชิ้นผมเป็นคนจ่าย จะซื้อหาอะไรผมจ่ายให้ทั้งนั้น ผมมีเงินสดอยู่ในเซฟราวสองแสนบาทเห็นจะได้”

นวลล่อช้อนยิ้มไว้ในหน้า

“หรือคะ ขอบคุณค่ะ ถ้ายังงั้นคุณไปที่ขั้วหัวเม็ดและสะพานหันกับดิฉัน ในระหว่างนั่งรถไปตามทางเรา จะได้ปรึกษาหารือกันไปด้วย ถ้าไม่ตกลงดิฉันจะได้แวะที่โรงพักมอบตัวคุณให้ตำรวจเสียเลย”

“ปู้ไร.....” นิกรคราง “อย่าพูดคำว่าตำรวจหน่อยเลยครับ ผมเสียส้นหลังเหลือเกิน ตำรวจนะผมไม่เห็นมีอะไร นอกจากเอาคนเข้าตะราง จะพูดจะคุยกับใครก็พูดซ้ำ ๆ ซาก ๆ ประโยคเดียวคือ ไปโรงพัก”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างกรึนเครง

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรจึงกล่าวกับคุณหญิงวาดด้วยเสียงสั้นเครือ

“เรื่องนี้คุณอาจจะไม่ให้ความช่วยเหลืออะไรผมบ้างเลยหรือครับ”

คุณหญิงพยายามกลั้นหัวเราะไว้และทำหน้าตาย

“หลานทั้งคนทำไม่ช่วย

เอาตั้งใจไว้แล้วว่าถ้าแกคิดถูกคิดตรงในฐานะพยายามฆ่าพ่อหงวน

อาก็จะส่งข้าวปลาอาหารให้แถมจนกว่าแจะพ้นโทษ

จะให้เอาช่วยพูดกับพ่อหงวนนะอา ไม่กล้าพูดหรอกเพราะ

แกเป็นหลานของอา ดีไม่ดีเขาก็จะมาถอนหงอกอาให้เสียผู้ใหญ่เท่านั้นเอง”

นิกรเปลี่ยนสายตามาที่พ่อตาของเขา

“ถ้ายังงั้นคุณพ่อช่วยพูดไกลเกลี้ยให้หน่อยซีครับ คุณพ่อไม่มีผมอายหงวนไม่มีทางที่จะถอนหงอกคุณพ่อได้”

สีนางหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ

กันและเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คนก็หัวเราะลั่น

ถึงแม้จะนั่งกันคนละโต๊ะ

ก็เหมือนกับอยู่โต๊ะเดียวกันเพราะโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวทั้งสองตัวตั้งอยู่ใกล้ชิดกันมาก

ท่านเจ้าคุณยกมือชี้หน้านิกร

“แกกำลังมีเรื่องเดือดร้อนใจแกลงทะเลสิ่งมากระเข้าฉัน

คอยดูนะฉันจะบู้อายหงวนให้บอกตำรวจ

จัดการกับแกในข้อหาพยายามฆ่าคนตาย”

นิกรฝืนยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“อย่าล้อเล่นนำคุณพ่อ”

“ไม่ได้ล้อไว้พูดจริง ๆ” แล้วท่านก็มองไปที่โต๊ะสีนางกับเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คน พอสบตากับประไพลูกสาว

คนเล็กของท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ก็กล่าวว่า “ยังจะหัวเราะหน้าเป็นอยู่อีก ถ้าตัวแกคิดตรงแจะว่ายังงั้น”

ประไพเอียงคออมยิ้ม

“จะว่ายังงั้นคะ ใครจะไปคัดค้านคำพิพากษาของศาลได้ ถ้ากรคิดถูก สมมุติว่าติดสัก ๑๐ ปี ไฟก็มีตัวใหม่”

“ฮ่าว” นิกรอุทาน “เป็นยังงั้นไป ดีเหมือนกันกระจะได้ไปตายในคุกแล้วรู้รอด” แล้วเขาก็ยิ้มให้นวลล่อ “สาย ๆ

ไปสะพานหันและหัวเม็ดกับผมนะครับ”

“ตกลงคะ วันนี้ดิฉันมีรายการจ่ายเยอะแยะ จะซื้อผ้าและของใช้มาฝากคุณอาด้วยค่ะ”

“เต็มทีเลยครับ ผมจะเอาเงินสดใส่กระเป๋าไปสักสองแสนเพื่อให้คุณถลุงเล่นตามความพอใจ คุณจะรู้ว่าคน

อย่างผมไม่ใช่กระดุกขัดมันตามที่เข้าใจกัน คุณก็คือญาติสนิทของผมเท่าไรเท่ากัน”

พลพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ตอนนี้กระดุกขักมีเนื้อติดบ้าง”

นิกรค้อนปะหลังปะเหลืออก

“เลิกพูดคำว่ากระดุกเสียวทีเถอะ สะเทือนใจกันเหลือเกิน”

นายพลดิเรกกล่าวขึ้นดัง ๆ

“กระดุกขจัดมันขึ้นนั่นกลายเป็นเนื้อแล้ว แต่ยังไม่แน่ว่าจะเป็นเนื้ออย่างดีหรือเนื้อพังผืด คนเราเข้าทำงานองเสียน้อยเสียวยากเสียวมากเสียวง่ายไอ้แก้อัยกร ทีนี้เห็นจะเลิกสูบยาตั้งใช้หินเหล็กไฟตีชูดได้แล้ว”

นิกรยิ้มให้ศาสตราจารย์ดิเรก

“ประเดี๋ยวกันไปจ่ายของกับคุณนวลที่พาหุรัด กันจะซื้อการึกหรือสามห้ามาสัก ๕๐ กระป๋องหรือ ๑๐๐ กระป๋องไว้ให้พวกเราสูบหรือฉีกเล่นตามความพอใจ ทำไมกันจะต้องตระหนี่ถี่เหนียว ในเมื่อกันยังมีเงินอยู่ใน बैंกค์อีกหลายสิบล้าน คนเราเกิดมาก็ต้องหาความสุข และความสุขจะเกิดขึ้นได้ก็ต้องซื้อมันด้วยเงิน กินอาหารดี ๆ หรือเที่ยวเตร่ก็ต้องใช้เงินทั้งนั้น”

พลหัวเราะลั่น

“พูดน่าฟังขึ้น ไม่ใช่ถือคิมเข้าส้วมเหมือนอย่างแต่ก่อนนะ แกนะทำงานเหนื่อยแทบตายแต่แกไม่ยอมใช้เงิน จะใช้สักบาทสองบาทก็คิดหน้าคิดหลัง”

นิกรโบกมือห้าม

“ตอนนี้ไปกันไม่ใช่นิกรคนก่อนแล้ว ขอให้ทุกคนช่วยกันพูดกับอ้ายหงวนเถอะ กันยอมรับว่าขณะนี้กันกลัวอ้ายหงวนยิ่งกว่าพ่อของกันอีก ผ่าเถอะวะ กลัวจนกระทั่งไม่กล้าเข้าไปเยี่ยมมันในห้องแล็บ ที่กลัวที่สุดก็คือว่ามันจะเอาตำรวจเล่นงานกัน”

นพมองมาที่โต๊ะบิดาของเขาแล้วพูดเสริมขึ้น

“ทำใจให้สบายเถอะครับพ่อ อย่างมากก็แค่ตีตูดูกเท่านั้น”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหารอีกครั้งหนึ่ง

ตอนสายวันนั้นเอง นิกรได้พานวลออกไปตระเวนหัวเม็ดและสะพานหัน พร้อมด้วยเงินสดหนึ่งแสนบาท บรรลุไว้ในกระเป๋าผ้าใบแบบกระเป๋าโดยสารเครื่องบิน

พอร์ตคอร์แซของนิกรจอดอยู่ทางแนวจอร์จใกล้จะถึงมุมพาหุรัดด้านสะพานหัน นิกรพานวลออกนุก้านชายผ้าแพรพรรณทั้งสองฝั่ง ซึ่งห้างขายผ้าบางแห่งนวลถือเป็นลูกค้าประจำ เขาจ่ายเงินอย่างไม่อั้นและนวลล่อก็แกล้งซื้อผ้าแพรตัดเสื้อกระโปรงมากมายหลายพันบาทตามคำสั่งของคุณหญิงวาด คนขายของในห้างขายผ้าต้องขนมาส่งที่รถ และกองสุขุมอยู่ในรถมากมายล้วนแต่ซื้อมาฝากคุณหญิงวาด ฝากนันทา ประภา และประไพนอกจากนี้ก็ซื้อใช้เองอีกห้าหกชุด ผ้าลูกไม้อย่างดีราคาเมตรละ ๒๐๐ บาท อย่างไรก็ตามนิกรของเราก็จ่ายเงินด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสและถึงกับบอกนวลล่อในห้างการจิวว่า

“หมาหมัดห้างดีไหมครับ ผมจะได้เขียนเช็คให้เขา นายห้างกับผมรู้จักชอบพอกันดี”

นวลล่อหัวเราะชอบใจ

“ขอบคุณคะเท่านี้ก็พอแล้ว เราข้ามไปจ่ายของที่สะพานหันเถอะนะคะ ชื่อของฝากคุณอาหญิงและเจ้าคุณอาฝากเฮียและฝากพวกเรา”

“เอาเลยครับ ขับรถไปจอดหน้าเสวีวัฒนดีกว่านะครับจะได้ขนของขึ้นรถง่าย ๆ ถ้าจ่ายมากก็จ้างรถโกดังบรรทุกไป คุณซื้ออะไรก็ตามใจคุณเถอะครับ ผลไม้เครื่องกระป๋องขนมข้าวต้มแล้วแต่คุณ ผมมีหน้าที่จ่ายเงินเท่านั้น อ้า—ชื่อของกินของใช้แล้ว ผมจะพาคุณไปเลือกซื้อเครื่องเพชรตามความพอใจ ไปซื้อที่ห้างของคุณก็แล้วกันถ้าเงินสดของผมไม่พอผมจะได้จ่ายเช็คให้เขา”

“แหม—วันนี้คุณนิกรใจดีเหลือเกิน สปอर्थยิ่งกว่าเสียของดิฉันเป็นไหน สงสัยเสียแล้วละอะ หรือคุณคิดยังไงกับดิฉัน”

นิกรสะดุ้งเฮือก

“เอาเข้าให้แล้วใหม่ละ ความว้าวยังไม่ทันหายความควายจะเข้ามาแทรก ถ้าคุณไปบอกอ้ายหงวนอย่างนี้ อ้ายหงวนต้องเอาผมเข้าคุกแน่ ๆ”

นวลล่อหัวเราะคิก

“ล้อคุณเล่นหรืออะ ความสัมพันธ์ของคุณกับดิฉันนะมันเหมือนกับพี่น้องที่คลานตามกันมา ดิฉันอยากจะได้แหวนเพชรไว้ใส่เล่นวงเดียวเท่านั้น ราคาสักสองหมื่นก็พอแล้ว”

นิกรกลืนน้ำลายเอื้อง

“ตกลงครับ ตกลงเพราะกลัวตระวาง อย่างไม่รู้คุณนวลก็ต้องช่วยผมพูดกับอ้ายหงวน”

“ช่วยซีคะ ดิฉันพูดคำเดียวเสียก็ใจอ่อนไม่กล้าฟ้องร้องคุณหรือให้ตำรวจจัดการกับคุณ”

วันนั้นเป็นวันที่นิกรจ่ายเงินอย่างไม่เสียดาย เขาจ่ายให้เสียดีไป ๕๐,๐๐๐ บาทก่อนจะมาจากบ้าน จ่ายให้พนัสไปแบ่งกับเพื่อน ๆ ๑๐,๐๐๐ บาท จ่ายให้เจ้าแก้วใช้ค่ารถสก็๊วดเตอร์รี่ห้อ “โยกูชีวะ” อีก ๑๐,๐๐๐ บาท และมอบเงินสดให้นั่นทาอีก ๕,๐๐๐ บาท สำหรับจ่ายให้ค่าพยาบาลพิเศษที่มาเฝ้าพยาบาลเสียหงวนกลางวันคนหนึ่ง กลางคืนคนหนึ่ง คนละ ๑๐๐ บาทต่อ ๑๒ ชั่วโมง ค่าอาหารพิเศษที่เสียหงวนควรจะต้องกินระหว่างที่เจ็บป่วย นอกจากนี้ยังจ่ายเงินให้นายพลดิเรกอีก ๕,๐๐๐ บาท เป็นค่ายาฆ่าเชื้อโรคที่จำเป็นต้องใช้ในการรักษา นวลล่อพาเขาไปถลุงที่พาหุระอีก ๓๐,๐๐๐ บาท เป็นอันว่านิกรจ่อมกระดูกต้องจ่ายเงินไปแล้วแสนเศษและยังจะต้องจ่ายต่อไปเพื่อช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากคดีอาญา

ทุกคนได้ร่วมมือกันคดีนิกรให้หายกระดูก นิกรจึงหาว่าความจริงไม่ว่าเสียหงวนได้รับบาดเจ็บเพียงแข้งขาถลอกนิดหน่อยเท่านั้น แต่เขาก็แกล้งทำเป็นเจ็บหนัก และ ดร. ดิเรกก็ร่วมมือด้วยอย่างแข็งแรง มีการถ่ายเอ็กซเรย์ที่หัวเข่าข้างขวาของเสียหงวนให้นิกรดู ซึ่งฟิล์มเอ็กซเรย์นั้นนิกรดูจนตาเหลืองก็ไม่รู้เรื่องเพราะเขาไม่เข้าใจหมอ ศาสตราจารย์ดิเรกอธิบายให้ฟังอย่างไร เขาก็เชื่อ ขาขวาของกิมหงวนระหว่างหัวเข่าได้เข้าฝีกอกพอกปูนพลาสติกเด้งตลอดวันเสาร์และวันอาทิตย์ พอรุ่งขึ้นวันจันทร์ ดร. ดิเรกก็ถอดฝีกอกแกะปูน พลาสติกเด้งออก เป็นอันว่าอาเสียต้องหยุดพักผ่อนงานหนึ่งวันคือวันจันทร์ ส่วนนิกรไปทำงานกับพลและศาสตราจารย์ดิเรกกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตามเดิมในตอนสายวันจันทร์นั้น คือไปนั่งทำงานที่โรงแรม “สี่สหาย” ในตอนเช้าถึงเที่ยง ตอนบ่ายไปประจำที่ธนาคาร “สี่สหาย” ตอนเย็นไปตรวจงานที่บริษัท “สี่สหายบรรจจวด”

และวันจันทร์นั่นเอง เจ้าแก้วได้วิ่งเต้นซื้อรถสก็๊วดเตอร์รี่ห้อ “โยกูชีวะ” ของญี่ปุ่นได้อีกคันหนึ่ง ส่วนชากรถคันเก่าขายรูไปในราคา ๑,๘๐๐ บาท อันเป็นผลพลอยได้ของเจ้าแก้ว เจ้าแก้วได้นำรูปไปตีทะเบียนเสียภาษีเรียบร้อย แต่ไม่กล้าขี่กลับมาบ้าน เพราะยังขบขี้ไม่ชำนาญต้องจ้างรถบรรทุกขนาดเล็กคันหนึ่งบรรทุกมาบ้าน “พัชรภรณ์”

ในตอนบ่ายวันนั้น

กิมหงวนใช้เวลาว่างหลังจาก ๑๕.๐๐ น. หัดรถจักรยานยนต์ให้เจ้าแก้วตามถนนคอนกรีตทางหลังบ้าน ซึ่งมีแยกไปหลายทางอ้อมหลังตึกหลังใหม่ ผ่านหน้าเรือนพักคนใช้และโรงครัว

คุณหญิงวาดพาสี่นางลงมาจากตึกใหญ่ในเวลาก่อน ๑๖.๐๐ น. เล็กน้อยตั้งใจจะไปนั่งพักผ่อนบนศาลาพักผ่อนบนเนินดินสูง ทั้งนี้เพราะอากาศร้อนอบอ้าวจนแทบจะทนไม่ไหว

รถสก็๊วดเตอร์รถลุดกลิ้งไปเล็กน้อยเพราะเจ้าแก้วทำล้มเมื่อสักครู่นี้ สายไฟหัวเทียนหลุดอาเสียช่วยซ่อมให้เจ้าแก้วอย่างตั้งอกตั้งใจ เมื่อคุณหญิงวาดพาสี่นางเข้ามาหยุดยืนข้าง ๆ เสียหงวนก็ติดสายไฟ หัวเทียนเสร็จพอดีแล้วลุกขึ้นยืน

“ว้าวังไงพ่อหงวน ถอดฝีกออกแล้วเป็นยังไง” คุณหญิงวาดพุดขี้ม ๆ

“แม่ครับ ผมไม่ได้เป็นอะไรไปใส่เสื้อเข้าพอลอดเสื้อออกขามันขัดไปจริง ๆ เกือบจะเดินไม่ไหว ต้องพยายามเดินในห้องทดลองอยู่ตั้งนานจึงเดินได้ถนัด วันนี้อากาศร้อนมากนะครับ”

“จะ มันร้อนบ้างบอกแต่ทำอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้ อายากจะแก้ผ้าเสียแล้วละ”

“อู๊ย” ประไพอุทาน “อย่างนี้จะคุณอา ประเดี๋ยวหามาจ้มน้ำไม่ได้มันพิดคุณอาแม่”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“อาที่พูดไปยังนั่นแหละขยไฟเอ๊ย จ้างให้แสนบาทก็ไม่ยอมแก้ผ้าให้ใครเห็น แก่จะเข้าโรงแล้วยังจะทำเป็น ซื่อเปลือยมืออย่างที่ไหน”

เลียหวนเดินเข้ามาหา นวลลอมเมียรักของเขาแล้วยกมือขวาจับมือซ้ายของ นวลลอมชูขึ้นมองดูแหวนเพชรลูกสาม เม็ดในนิ้วนางมือซ้ายของหล่อน

“นี่นะอะไรที่อ้ายกรซื้อให้”

“ค่ะ สวยไหมคะเฮีย”

“ก็ไม่เลว ซื่อที่ห้างเราหรือ”

“ค่ะ ราคาทุน ๒๒,๐๐๐ บาทถ้วน”

อาเลียหัวเราะชอบใจแล้วยิ้มให้นันทา

“ผมสงสารน้องชายของคุณเสียแล้วซี อ้ายกรหมดเงินไปตั้งแสนกว่าเพราะกลัวว่าผมจะเอาเรื่องมัน ฮะ ฮะ ต่อให้มันชนผมขาหักพิการตลอดชีวิตผมก็ไม่ว่าอะไร ผมช่วยมันกระเซ้ามันมันก็ต้องโกรธ”

นันทายิ้มเล็กน้อย

“ดีแล้วค่ะ นิกรจะได้เลิกตระหนี่ถี่เหนียวเสียที คราวนี้นิกรใจป้าจริง ๆ ค่ะ จ่ายเงินอย่างไม้อื่น เมื่อเข้าก็ให้เงินดิฉัน ไว้อีก ๓,๐๐๐ บอกว่าให้ช่วยซื้อเบียร์และเหล้าไว้ด้วย จะได้เลี้ยงเพื่อนตอนเย็น ๆ”

นวลลอมมองนันทาแล้วกล่าวว่า

“ดิฉันกินแหวนให้คุณนิกรดีไหมคะ หรือม่ายก็ให้คุณไฟ”

ประไพพูดโพล่งขึ้นทันที

“ไม่ต้องคิดค่ะ คุณนวลต้องเอาไว้เป็นที่ระลึกที่จอมกระดุกผัวของไฟซื้อแหวนเพชรราคาสองหมื่นกว่าให้คุณ”

สิ่งต่างวิพากษ์วิจารณ์กันและหัวเราะชอบอกชอบใจไปตามกัน คุณหญิงวาดหันมามองดูเจ้าแห้วคนใช้เก่าแก่ หรือข้าเก่าเต่าเลียงของท่าน

“มีงชักจะโก่กินไปแล้วนะอ้ายแห้ว นุ่งกางเกงไหมอิตาลีสวมเสื้อยืดเม็ดช็อกตัวละ ๒๐๐ บาท อย่างนี้มัน ลูกเศรษฐินะโว้ย เดี่ยวนี้ถึงกับซื้อมอเตอร์ไซค์แล้วอีกไม่ช้ามีงก็คงจะขับรถเก่งเที่ยวเล่นไม่ต้องทำงานอะไร”

เจ้าแห้วยืนยิ้มแห้ง ๆ ไม่กล้าพูดอะไรเพราะเขารู้ดีว่าการเจียบเท่านั้นจะช่วยให้เขารอดพ้นจากเงื้อมมือ เลียหวนแก้ตัวแทนเจ้าแห้ว

“เสื้อกางเกงของดำรงมันซื้อมาแล้วไม่ชอบสีหรืออาจจะคับไปหลวมไปก็ได้ครับ ดำรงก็เลยรุ้ให้เจ้าแห้ว ส่วนรถสก็๊ตเตอร์ผมซื้อให้อ้ายแห้วเป็นของขวัญวันเกิดตอบแทนมันที่มันรับใช้พวกเราอย่างใกล้ชิดตลอดเวลาและบางที

ก็ร่วมเป็นร่วมตายกับพวกเราดอนสู้รบกับศัตรูหรือไปปฏิบัติภารกิจในดินแดนของข้าศึก”

“แล้วคันที่พังไปแล้ว” คุณหญิงถาม

กิมหวนหันมามองดูเจ้าแห้ว เพื่อให้เจ้าแห้วตอบคำถามคุณหญิงวาด

“รับประทานผมขายเลหลังไปแล้วครับ”

“อ้อ—คืนะ อ่าบ้ารถมอเตอร์ไซให้มันมากนัก งานอะไรอันเป็นหน้าที่ของแกก็ทำให้สำเร็จ ประเดี๋ยวพ่อแกจะกลับมาทำงานแล้ว” คุณหญิงวาดหมายถึง พล พัชรภรณ์ ลูกชายของท่าน “กับแกลัมและเหล่าเบียร์เตรียมไว้ให้เขาแล้วหรือ”

“รับประทานเรียบร้อยแล้วครับ”

คุณหญิงวาดไม่พูดอะไรอีก ท่านพยักหน้ากับสีนางแล้วเดินนำหน้าพานันทา นวลล่อ ประภา และประไพตรงไปยังศาลาพักผ่อนทางด้านหลังตึกใหญ่เสียงหวนจัดแจ่มก้าวขึ้นไปนั่งบนรถสตูกัดเตอร์ แล้วสตาร์ทเครื่องยนต์ เสียงเครื่องยนต์ ดิดขึ้นอย่างง่ายดายและดังเบา ๆ ไม่แสบแก้วหู เพราะรถสตูกัดเตอร์แบบนี้สร้างขึ้นเป็นพิเศษ ราคาจำหน่ายแพงมากเกือบ ๘,๐๐๐ บาท คุณภาพไม่ยิ่งหย่อนกว่ารถสตูกัดเตอร์ยุโรปในราคาหมื่นกว่าบาท

“ซ้อนหลังไว้อ้ายแห้ว ฉันจะสอนแกให้ชำนาญในการเข้าเกียร์และรู้จักผ่อนหรือเร่งความเร็ว”

เจ้าแห้วประนมมือไหว้อาลัย แล้วเดินเข้ามาก้าวขึ้นนั่งคร่อมบนอานข้างหลังเสียงหวน ซึ่งนั่งซ้อนกันได้ สองคนอย่างสบาย

“เฮ้ย ๆ ๆ อย่ากอดซีไว้อ้ายเดี๋ยวจนคอตกกลับ แกก็รู้แล้วว่าฉันขี้จ๊กจี้”

“ว่า—รับประทานผมไม่ได้เกาะกอดอ้ายเสีย ผมก็หล่นปลั่งลงไปเท่านั้น”

“เถอะน่า มือฉันนี่แล้วไม่ปล่อยให้แกตกลงไปหรอก”

สตูกัดเตอร์ “โยกูชีวะ” เคลื่อนออกจากที่อย่างรวดเร็ว แล่นวกเวียนไปตามถนนสายต่าง ๆ ทางด้านหลังของบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งมีทางแยกหลายสายผ่านสวนดอกไม้ ผ่านเรือนพักคนใช้ออกไปทางหน้าบ้านอเล็กซ์บังคับรถให้หยุด และสอนเจ้าแห้วให้รู้จักเข้าเกียร์ผ่อนครีซ

“ไม่ยากอะไร ผ่อนครีซอย่าให้แรงนักรถจะกระโดดเหมือนนกหรือทำให้เครื่องดับเข้าใจไหมละ อ้า—แล้วกันไว้อ”

เจ้าแห้วหล่นจากหลังรถตอนที่เสียงหวนเลี้ยววงแคบทางหน้าเรือนพักคนใช้ ขณะนี้เขากำลังลุกขึ้นเดินกะโผลก กะผลกตรงเข้ามาหาอเล็กซ์และทำหน้าที่เหยงเขชอบกล

“เป็นยังไงบ้างอ้ายแห้ว” เสียงหวนถามพลางหัวเราะพลาง

“รับประทานแยครับ เเคราะห์ดีที่ออกหัวถ้าออกก้อยรับประทานปากผมคงเป็นครุฑแน่นอน ตะโพกคราก ไปหน่อยเดี๋ยวลับ อาเลี้ยวขับสวีทสวีทเลี้ยววงแคบอย่างนี้ใครซ้อนท้ายก็ต้องหล่นครับ”

เสียงหวนยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ขึ้นมาซี”

“ไม่ไหวครับ รับประทานอเล็กซ์ี่เล่นเถอะครับ สงสัยว่ากระบังลมผมเคลื่อนหรือหลุดแน่”

อเล็กซ์บังคับสตูกัดเตอร์คันใหม่เอี่ยมออกแล่นไปทันทีแล้วแสดงท่าโลด โผนปล่อยมือทั้งสองข้าง ทางแขนออกไปบังคับให้รถเลี้ยวกลับมา สีนางกับคุณหญิงวาดนั่งมองดูอยู่บนศาลาพักผ่อน เมื่อเสียงหวนขับจักรยานยนต์ผ่านมาเขาก็ร้องบอกเมียรักของเขา

“เฮียจะขึ้นยืนบนอานให้ดูนะนวล”

นวลล่อร้องตอบมา

“อยากตายก็ตามใจซีคะ”

อเล็กซ์เลี้ยวรถกลับบนถนนคอนกรีตที่มีความกว้าง ๔ เมตร แล้วเร่งเครื่องยนต์ทวีความเร็วขึ้น ต่อจากนั้น เขาก็ขึ้นไปยืนบนอานแสดงท่าผาด โผนเยี่ยมจรรยาแต่สตูกัดเตอร์ “โยกูชีวะ” มีการทรงตัวดีมาก

สตูกัดเตอร์คันใหม่เอี่ยมผ่านเรือนต้นไม้หลังเล็กทางด้านซ้ายของตัวตึกใหญ่ออกมาทางหน้าบ้าน ในเวลาเดียวกัน

นี่เอง “บุญอิค” เก่งคันหนึ่งก็เลี้ยวผ่านประตูรั้วบ้านตรงเข้ามา ผู้ที่ขับรถคันนี้คือ พล พัชรารักษ์ ผู้เป็นเจ้าของรถนั่งคู่กับนิกร ส่วนศาสตราจารย์ดิเรกกับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ นั่งอยู่ตอนหลังรถ

อาสาเลียขับรถสวนทางกับรถ “บุญอิค” ด้วยการขึ้นบนอาน แล้วโบกมือให้คณะพรรคของเขา พลบังคับรถหยุดหน้า โรงเก็บรถ เมื่อทุกคนก้าวลงจากรถเสียหวนก็เลิกแสดงท่าโลดโผน ซื่ออย่างมนุษย์ธรรมดาเขาจึงกั้นบังคับรถจักรยานยนต์ สก๊อตเตอร์คันใหม่ของเจ้าแห้วตรงมาหยุดข้างรถ “บุญอิค” เก่ง

พล กับ ดร. ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิก ๑ กลั่นหัวเราะแทบแย้ ส่วนนิกรจ้องตาเขม็งมองคู่มือหวนอย่างแปลกใจ
“อ้ายหวน”

“หือ”

“ขาแกหักเข้าเฝือกไว้หายแล้วละ”

อาสาเลียสั้นสิริษะ

“เปล่า กันไม่ได้เป็นอะไรนี่หว่า”

นิกรสะดุ้งเฮือกสุดตัว

“แก ไม่ได้เป็นอะไร”

“ใจ”

“ถ้าเช่นนั้นแกก็ดื่มกันนะซี”

“ก็ลงจะทำอนันนั้นแหละ แกขับรถชนกับสก๊อตเตอร์ที่กันจีทำให้กันขาดออกไปนิดเดียวเท่านั้นเอง แต่กันอยาก ให้แกหายกระดูกขดมันก็เลยทำเป็นแข่งขาหักเพื่อให้แกตกใจเสียขวัญยอมจ่ายเงินมาก ๆ เรื่องมันก็มีอยู่เท่านี้” พุดจบ เสียหวนก็บังคับสก๊อตเตอร์ออกแล่นไปทางหลังตึกใหญ่อย่างรวดเร็ว

นิกรขึ้นนั่งเฉยเหมือนรูปหุ่น สักครู่ก็หันมาพูดกับพลเบา ๆ

“แถวนี่มีมือปืนรับจ้างฆ่าคนบ้างไหมวะ กันจะจ้างยิงอ้ายหวน”

พลหัวเราะลั่น

“อย่าเลยละ แกเสียเงินเท่านี้ก็ไปบพเรียนอันมีค่าของแกแล้วขึ้นไปบนตึกเถอะเพื่อน คนกระดูกขดมันถึงคราว เสียเงินก็ต้องเสียย่อยยับอย่างนี้แหละ

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่   เดินตามเจ้าคุณปัจจนิก   ๑   และศาสตราจารย์ดิเรกตรงไปที่ตึกใหญ่
ด้วยความเศร้าเสียขายเงินของเขา